Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

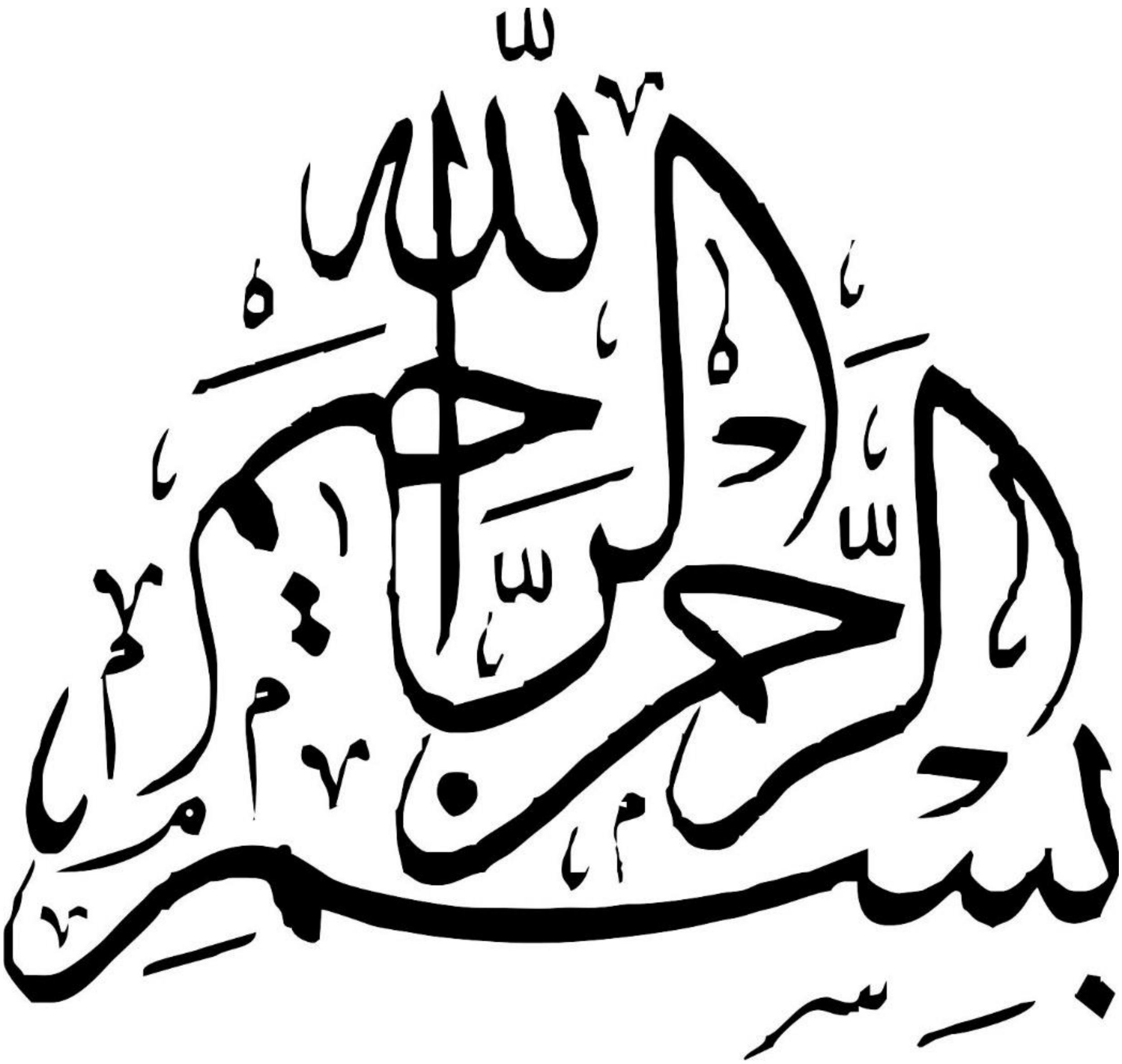

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

|||||||||||||||||||||||||||||||||

د کتاب نوم :: بنگ حبيب الله

ليکوال :: الحاج امين باوري

دچاپ شمېر :: (1000) ټوکه

لومړی چاپ کال :: 2001 م

خپروونکی :: سلام فرهنگي ټولنه

د وهم چاپ کال :: 1383ل / 2004م کال

خپروونکی :: بېنوا فرهنگي ټولنه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه

د بنگ حبیب الله په نوم خوږ نثر مي، چي د امین جان په زیار لیکل سوی دی ولوست، په رښتیا چي د هیواد په ټولنیز جوړښت کي یې د یوه داسي سپېڅلي او مېړني ټولګي بېلګه را پیژندلې ده چي نه یوازي په محلي او سیمه ایزو پیښو کي یې ونډه څرګنده ده بلکي د هیواد په تاریخ کي هم ځان ته ویاړلی باب لري.

د امین جان دې لیکني وهڅولم چي د اثر د خپرېدو پر مهال (د ښه ځوانانو تاریخي بېلګو ته یوه لنډه کتنه) د سریزي په توګه ولیکم، هیله من یم چي تاسو ته هم د دې اثر لوستل خوندور وي.

پوهنوال رسول باوري

اسن، نیدر لند

15/12/2001

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښو ځوانانو تاریخي بېلګو ته لنډه کتنه

ښه ځوان د دو کلمو څخه جوړه سوې اصطلاح ده چې یو یې (ښه) او بل یې د (ځوان) کلمه ده، (ښه) هغه مفهوم دی چې د بد او یا ناوړه پر ضد او مقابل کې کارول کیږي او (ځوان) د نارینه تن له پاره د ورکتوب او سپین ږیري توب تر منځ د سن ټاکلي مرحله ده.

په لغت کې د (ښه ځوان) اصطلاح مانا د یوه نارینه انسان د ظاهري څېرې ښکلا او وړتیا تعبیر کیدلای سي، چې په دې تعبیر کې د نوموړي انسان څېره د هغه تر شخصیت او سیرت زیات مرجح شمېرل کیږي، مګر د (ښه ځوان) نوم د یوې منل سوې اصطلاح په توګه خپل ځان ته مانا لري چې د کندهار د سیمو خلګو ته بېله کومي توضیح او بیان څخه د پوهېدلو وړ ده.

د تاریخ په اوږدو کې د (ښه ځوان) نوم د عیار، فتي،شبرو، کاکه، الوفته، پهلوان او نورو نومونو سره په یوه مانا یاد سوي چې هدف یې همدا (ښه ځوان) دی، د ښه ځوان د پېژندلو لپاره په بېلابېلو زمانو کې د زیات شمېر پوهانو او لیکوالانو له خوا لیکني سوي او د هغو د معرفي لپاره یې د خپل وخت هغه ممیزات او مشخصات بیان کړي او لیکلي دي چې د هغو په وسیله یې (ښه ځوانان) پېژندل، د بېلګې په توګه په لغت نامه دهخدا کې د عیار پېژندنه داسې سوېده:

شخصیکه جامه وسلاح مخصوص در جنگ همراه داشته باشد و مخفی کار ها بکند، مانند عمرو عیار(3:449) د سیستان تاریخ لیکوال په خپل اثر کې لیکي: (رجل عیار راکان کثیرالطوائف، ذکیا و حرب، اشخاص کاری و جلد و هوشیار را که از طبقه عوام الناس مردم حامل الذکر بوده اند و در هنګامه ها و غوغا ها خود نمایی کرده یا در حروب جلدی و فراست به خرچ داده، عیار نامیده اند)) 161:36.(

واعظ کاشفي په خپل اثر (فتوت نامه سلطانی) کې داسي لیکلي: (بدان که علم فتوت علمی شریف است و شعبه است از علم تصوف و توحید. . . مبدا فتوت را ابراهیم خلیل الله است. . . و موضوع ان نفس انسان باشد. . . . بعضګی از ائیمه لغت بر ان اند که فتوت جوانمردي باشد)) 12_5،9(

علامه حبیبي په خپله یوه مقاله کې د ښه ځوان تعریف او پېژندنه په لاندي ډول کړېده (ښه ځوان به اصطلاح کندهار برکسی اطلاق میګردد که احتیاجات زنده ګی خود را از راه پیشه وری و کدیمنی بدست می اورد، و انچه کمايي میکرد در همان روز نثار یاران مینمود و برای فردا نه می اندوخت، از صفات برجسته این طائفه سخاوت و توکل بود، مردمی بود خوش پوش و سر شار وازاده، ولی متواضع و غیور با غربا کومك میکردند و از اقویا پروایی نداشتند. . .)) 10:2(

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوسني کندهار ښه ځوان د افغانستان د لرغونو پېړيو د پهلوانانو د منځنيو پېړيو د عيارانو او د اوسنيو پېړيو د ښه ځوانانو پرله پسې سلسله ده چي زموږ د هيواد په تاريخي او ټولنيزو پېښو کي يې د يوه خپل واکه ټولنيز نهاد په څېر د پاملرني وړ کار نامې لري او په ځانګړو کړو وړو سره يې د تاريخ بېلا بېل بابونه رنګين کړيدي) .112:3(

زموږ په هيواد کي د پهلوانانو، عيارانو او ښه ځوانانو سلسلې د زمانې په بېلا بېلو مرحلو کي په يوه او بل نوم ياد کړل سوي دي، چي د نومونو دا بېلوالی په يقين سره د دې ډلو تر منځ د تفاوت او بېلتون مانا نه لري، ځکه چي دا نومونه د زمانې د غوښتنو له مخي ايښودل سوي دي او د بلي خوا د هغي زمانې د مقتضياتو پر بنا د هغو کړنلاره او يا دکړو وړو حدود ټاکل سوي دي.

د ښه ځوانانو ډلو د تاريخ په اوږدو کي د زمانې اساسي اړتيا ته پاملرنه کړې ده او د هغو اړتياو په پام کي نيولو سره يې خپل اعمال او افعال تنظيم کړي او يا يې د هغو اړتياوو د تامين په خاطګر خپلي هڅي تر سره کړي دي، د ښه ځوانانو همدې ډلو کله د محلي او سيمه ايزو زور ګويانو او ظالمانو په وړاندي مقاومت کړی او کله هم په ټولنه کي د لوی مصيبت او بد بختۍ په وړاندي درېدلي دي، او بېله کومي طمعي او هيلي څخه يې په خپله خوښه حيرانوونکي هڅي تر سره کړي دي خاصتاً کله چي د هيواد د خپلواکۍ مساله رامنځ ته سوې ده، همدا ډلو د ټولو هيواد والو په مخکني صف د يرغلګرو په وړاندي جنګېدلي دي) 91:10(

ښه ځوانان چي په تېرو زمانو کي د ځوانمرد، شبرو، عيار او يا نورو په نومونو ياد سوي زموږ د ټولني د هغو خپلواکو ډلو غړي دي چي د ښه ځوان مقام ته د رسېدو له پاره يې زياتي ازمويني په بري تر سره کړي او په دې لاره کي يې د اردلي، يار مرحلې تيري کړي او بيا يې د ښه ځوان مقام ګټلي دي، د دې لپاره چي د ښه ځوانانو په هکله مو بشپړه پېژندنه او معلومات تر لاسه کړي وي، اړينه يې ګڼم چي په تاريخي متونو کي د ښه ځوانانو هغه مميزات او مشخصات په ګوته کړم چي د هغو په وسيله ښه ځوانان د هيواد د يوه ټولنيز قشر په توګه پېژندلاي سو.

د قابوس نامې ليکوال ليکي چي:

ځوان مردي دري اصله لري، لومړي دا چي د رښتيا خلاف و نه وايي، دويم دا چي څه چي وايي هغه وکړي او دريم دا چي شکيب او هوښيار اوسي) .246:1(

او د همدې مطلب په دوام ليکي چي: (پوه شه چي ځوانمردي او عياري هغه وي چي لاندي خصلتونه ولري: يو دا چي زړه ور مېړنی او صابر وي، د هر کار په کولو کي صادق وي، پاك عورته او سپېڅلي زړه ولري، د نورو خلکو تاوان په خپلو ګټو ونه کړي، پر اسيرانو لاس پورته نه کړي، له بېچاره ګانو سره مرسته وکړي، څرنګه چي رښتيا واوري حق د خپله ځانه څخه ورکړي، پر هغه دستر خوان چي ډوډۍ وخوري بد ونه کړي، د نيکۍ په بدل کي بدي ونه کړي.))246:1(

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښه ځوان د ځانګړتیاوو په هکله د سمك عیار اثر کي راغلي چي: (کله چي شهزاده خورشید شاه د عیارانو د مشر کور ته پناه یووړه د هغه مشر څخه یې وپوښتل چي ځوانمردي څو حده لري؟ د عیارانو مشر وویل: چي د ځوانمردی حدود زیات دي خو زه یوازي د دوو یادونه کوم چي یو ډوډۍ ورکول او بل راز ساتل دي)) 1073:11.(

د سیاست نامې نومي اثر لیکوال د عیارانو د یو مشر په هکله لیکي چي: (. . . بفرمود تا تره و ماهی و پیاز چند بر طبق چو بین نهاده پیش اورند، انگاه فرمود تا رسول خلیفه را در اورند و بنشاندند پس روی به سوي رسول کرد و گفت: برو خلیفه را بگوی که من مرد رویین زاده ام و از پدر رویین گری اموخته ام و خوردن من نان جو و ماهی و تره و پیاز بوده است، این پادشاهی والات و گنج از سر عیاری و شیر مردی بدست اورده ام نه از میراث پدر و نه از تو یافته ام، از پای نه نشینم تا سر تو به مهدیه نفریستم و خاندان ترا ویران نه کنم، تا اینکه گفتم بکنم، یا به نان جوین و ماهی و تره باز شوم. . .)) 19:2(

د لطائف الطوائف لیکوال لیکي: (د حلب ښار یوه ښه ځوان د یوې غریبي کورنۍ سره د مرستي په خاطر د هغه ښار د یوه کاروان سرای څخه یو شمېر مالونه د یوه کوهي له لاري چي هلته یې نغم (نقب) رسولی وو غلا کړل، غلا شوي مالونه یې د کورنۍ د مشر په واك کي ورکړل او خپله بیرته حلب ښار ته ولاړ، په سبا ورځ غوغا جوړه شوه او په دې تور یې د هغه کاروان سرای څوکیداران را ونیول او د عام ولس په وړاندي یې د هغو په وهلو ټکولو پیل وکړ، هغه یې ووهل خو څوکیداران چي له غلا خبر نه وه نو یې په ژړا او زاریو د غلا څخه انکار کاوه، په دې وخت کي هغه ښه ځوان راپېښ سو او وې لیدل چي د غلا په تور په ناحقه نور کسان تر وهلو لاندي دي، دا کار یې د خپلو اصولو څخه بېل وګاڼه او د خلکو په منځ کي یې خپل ږغ پورته کړ او وې ویل چي: اې خلکو! دا څوکیداران په غلا نه دي خبر دا غلا ما کړېده، او هم یې د غلا سوو شیانو ټوله نښاني وویل په دې کار یې د ټولو باور حاصل کړ او بیا یې وویل: چي دا ټوله شیان ما دې کوهي (څاه) ته اچولي دي او بیا یې وویل چي تاسي زما ملا په یوه رسۍ کلکه وتړئ او زه به د دې کوهي څخه ستاسي ټول شیان راوباسم، همداسي وسول د عیار ملا یې وتړله او کوهي ته یې ورکښته کړ، ښه ځوان چي پخوا د همدې کوهي د نغم له لاري ټوله شیان وړي وو نو دا ځل یوازي په خپله کوهي ته کښته سو او پر خپله لار ولاړ حاضرینو چي یو دوه ساعته انتظار وایست خو د هغه احوال معلوم نه سو بیا یو بل تن کوهي ته کښته سو چي ګوري د کوهي په منځ کي یو نقب سته چي د هغه نقب له لاري هغه ځوان تللی و، د دې خبر په اورېدو ټولو خلکو وویل چي: صد آفرین، هم یې ساتونکي وژغورل او هم یې خپل ځان ته نجات ورکړ.(136:18(

د حبیب السیر مؤلف د خپلي زمانې د یوه عیار د ژوند یوه پېښه داسي ثبت کړې ده: (و یعقوب. . . در ان اوقات شبی نقب زد به خزانه درهم بن رافع که به تقلب برسیستان استیلا یافته بود، رفت جوهر بیشمار و امتعه بسیار در هم بسته، بوقت بیرون امدن پایش بر چیزی خورد یعقوب انرا صلب شفاف یافته گوهری پنداشت و برداشت، جهت امتحان زبان بر ان زده، ان نمك نیشاپوري بوده، انگاه اورا غایت حق نمك پر اخذ اموال غالب امده و انچه باهم بسته بود گذشته به منزل خود شتافت، علي الصباح خزانه چي متحیر گردید و نزد درهم رفت و اورا بر صورت

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

واقعه مطلع گردانید، درهم فرمود تا در شهر منادی کردند که هر کس این حرکت کرده است به امن است و باید که به ملازمت بشتابد تا به انصاف و الطاف اختصاص یابد، و لیث صفار به دربار شهریار درهم امد و از وی سبب نه بردن اموال خزانه را سوال نمود جواب داد که رعایت حق نمك از تصرف در ان جهان مانع امد. . .)) 345:6(

د سمګك عيار نومي اثر ليکوال د خورشيد شاه د مردۍ په اړه ليکي: (خورشيد شاه دارویی بیهوشی در شراب معشوقه اش (ماه پری) ریخته است شهزاده بر خاست تا کام خود را گرفته برود، بار عنان خود را کشیده داشت سپس چون ماه پری در می یابد که خورشید شاه در جامه دختران به مطربی نزد او امده است با خود میگوید: جوانمردی کاری فرمود که من تنها در پیش وی افتاده بودم و در من نگاه نه کرد، با این گفته خورشید شاه انصراف نمود. . .)) 1075:11(

د همدې اثر ليکوال په يو بل مطلب کې د سمك په اړوند ليکي چې يوه ورځ سمك عيار په يوه ښېښه کې زخمي سو او د خپلو مخالفينو تر تعقيب لاندې و چې يو ملګري يې هغه د همدې کلي يوه طبيب ته په پټه بوتی، طبيب د سمك عيار تداوي په يو پټ ځاي کې کوله چې د هغه مخالفين را ورسېدل او د سمك پوښتنه يې وکړه خو طبيب د سمك د ځای ويل او د هغه مخالفينو ته د هغه ځای ښودل د فتوت او ميړاني خلاف وګڼل او د سمك پته يې وه نه ښوده، د سمك مخالفين چې پر طبيب بد ګمانه سوي وو نو يې هغه تر وهلو لاندې واچاوه، وايې چې په دې وخت کې طبيب تر وهلو لاندې وويل چې: (ای تن ترا بیش از چوب نخواهند زد مردی کن و خود را به دست چوب باز ده و این راز را اشکار مه کن که نا مردی باشد. . . این را گفت و تن در چوب داد جلاد اورا چوب میزد تا چنان چوب زد که هفت اندام او پاره پاره شد و خون روانه گشت و زرند جراح به هیچ گونه اقرار نه کرد و نیاورد. . .))911:11(

شيخ عطار د ښه ځوانانو او عيارانو د ښه پېژندلو لپاره 72 مميزې يادې کړي چې دلته را نقلول به يې بګې ګټې نه وي (راستی، اندیشه از بدی، یاری به دیگران ازادی از بند نفس، پاك داشت چشم و دامن، وفا، بخشیدن بر دوست و دشمن خواستن برای دیگران انچه برای خود میخواهد، جان و دل بستن در راه کسی که مهر بریده باشد، زبان را به گفتن نیا موختن در روز خود را کمتر از مور دانستن، بر اوردن مراد نا مرادان، کردن کاری را نا گفتن و کردن انچیزی که از دست براید، فرو خوری چشم، دل ازار نبودن، خویشتن بین نه بودن، برده بار بودن، نان دادن، زبان و دل یکی داشتن، از پس و پیش یکی بودن، نکر دن کار یکه دیدن و شنیدنش را نه شاید، از برده باری دم نه زدن، راه پارسایی ورزیدن، تزویز نه کردن، رفتن به جایکه او را بخواند و اگر هم بیم جان باشد، دماغ از کبر خالی داشتن، متواضع بودن، از کبر دوری جستن، سخن نرم و تازه به اندازه گفتن، راز دل به هر کس نه گفتن، حسگد نه ورزیدن، به فرزند طمع نه داشتن، به جا اوردن هر ان چي بگویند، ریاضت کشیدن، نا خوانده به جای نه رفتن، به چشم شهوت به دوست نه نگریستن، کجبین نه بودن، خود کام نه بودن، به کام خود و به ضرر دیگران يك گام نه ورداشتن، به اهل زمانه مروت کردن، مردم سخی را دوست داشتن، مدارا کردن به پیران و بخشودن بر جوانان، با

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوست و دشمن لاف نه زدن، داد خلق دادن و دستگیری کردن، به خود مغرور نه بودن، اداب نگهداشتن، با عزت بودن، نام کسی را جز به نیکی نه بردن، گرد عصیان نه گشتن، هوای نفس خود را شکستن، پیر و جوان را چنان تر بیه کردن که شرمساز نه شوند، نصیحت در نهان کردن، لباس خود را به هر نا سزا نه دادن، همه کس را مانند فرزند تربیت کردن، قناعت داشتن، به طاعت کوشیدن و دیندار بودن، پیرو و فرمان بودن، صبوری کردن، در نعمت شکر کشیدن، در محنت صبر کردن، بر مهمان شرین زبان بودن، تکلف از میان برداشتن و هر چه باشد پیش اوردن، دلها را به احسان و کرم به دست اوردن، چون شمع در میان جمعیت سوختن، گفتار را با کردار راست داشتن، و درون را از کین پاك داشتن)) 4:174.(

خوشال خان خټك په دستار نامه کي د یوه منلي شخصیت لپاره شل هنرونه او شل خصلتونه په لاندي ډول بیان کړيدي: (باب اول مشتمل په شل هنره: د ځان معرفت، علم چي کسب او کمال باله شي، هنر د خط چي لازم او ملزوم د کسب او کمال دی، هنر د شعر چي هیرا د علم دي، تیر اندازي، اب بازي، اسپ تازي، ښکار، شجاعت، سخاوت، ازدواج د معاشرت، د اولاد تربیت، د تادیب حزم او حشم، اسباب معیشت، زراعت او دهقانیت، تجارت، تحقیق د نصب، علم د موسیقي، سطرنج، تصویر د نقاشي دي)

(باب د خصلتونو دي: مشورت، عزیمت، عدل او انصاف، توکل خوف او رجا، د ملك انتظام، همت، حلم، غیرت، حزم او احتیاط او بیا لیکي چي حمیده خصائل ډیر دي که دا هومره چي وکښل سوه واړه ونیسي لکه سترګي چي د چا د سواد وشي نور هر کتاب په خپله لولي په دا خصائل به هغه وفور خصلتونه بیا مومي)) 5 :8_9(

دا دي تر دې لنډو یادونو وروسته تاسي د هغي لیکني لوستلو ته رابولم چي د ښاغلي امین باوري په زیار لیکل سوې ده، په دې لیکنه کي ټول هغه ممیزات او ځانګړتیاوي چي په یوه منلي ښه ځوان کي باید وي او یا په بله مانا ښه ځوان باید هغه ځانګړتیاوي ولري، د دې لیکني د قهرمان یا بنګ حبیب الله د شخصیت اصلي برخه جوړوي، هیله ده چي د لوستلو څخه يې خوند واخلئ

د پښتني کلتور و سپیڅلو دودونو ته په درنښت.

پوهنوال رسول باوري

ښه ځوان به خپل هوډ پري نږدي له لاسه

که يې سر شي د خوني زمري تر زامه

خوشال خټك

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګ حبیب الله (لومړی برخه)

د لوی کندهار په کوڅه او بازار کلي او کور د ځوانانو د مجلس او ناستو ځایونو ګرمه او توده خبره د حبیب الله ماما یا بنګ حبیب الله د هغو کارنامو یادونه وه چي نوموړي د کندهار په ښار او شاوخوا کي تر سره کړي دي، ځوانانو بیله کوم رقابت او حسادت څخه د بنګ حبیب الله کیسي او کار نامې اورېدلې او همدا شان به یې ټکي په ټکي په بل مجلس کي اورولې. او په دې ډول به د ځوانانو مجالس ګرم او تاوده ساتل کېدل.

صوفي مادریم (محمد رحیم) یو له هغو ځوانانو څخه و چي د بنګ حبیب الله کیسې به یې د ځوانانو د مجلسو اصلي موضوع ګرځولې.

مادریم (محمد رحیم) به د بنګ هغه کیسې په خاصه مینه بیانولې چي د میراني غیرت او مهارت څرګندونه یې کوله، کله به د یوې پیښي هغه برخه پیل او دوام به یې ومونډ چي د حبیب الله ماما د غیرت لوری به یې څرګنداوه، او کله به بیا هغه کیسه پیل سوه چي د بنګ د ورځني مهارت څرګندونه یې کوله.

د ژمي فصل لنډ مازیګر به د دنګانو (پاي کوب) په پیتاوي کي د صوفي مادریم مجلس پر ځوانانو لا زیات لنډ کړ،زیات شمېر ځوانان به د ورځي په اوږدو کي د بنګ په هکله د صوفي مادریم له خولې اورېدلي کیسې یو او بل ته کولې او کله نا کله به ځوانانو د بنګ حبیب الله د لنګوټې د ټرلو نکل اورېدلی و هغه به د بنګ د لنګوټې په شان خپله لنګوټه ټرله، او کوم ځوان ته به چي د بنګ د لاري تګ کیسه خوند وره سوې وه هغه به بیا د نورو ځوانانو په منځ کي د حبیب الله ماما په شان پر لار روانېدی، او چا به د حبیب الله ماما یوه بله کارنامه یادوله او په دې ترتیب به ځوانانو د ورځي زیاته برخه په دې امید او انتظار تېروله چي بیا به مازیګر صوفي مادریم (محمد رحیم) راشي او د حبیب الله ماما په هلکه به نوي او نوري کیسې وکړي.

زما یاد دي چي د یوه ژمي څو ورځي د ځوانانو دا مجلسونه پاشلي او بې مزې ښکارېده، د دې بې خوندۍ سبب دا و چي صوفي مادریم کندهار ښار ته سفر کړی و نو ځکه به د مجلس پخوانۍ کیسې تاو را تاوکېدلې، او د حبیب الله ماما په اړه به نوې کیسه نه وه، خو له یوې اونۍ وروسته د ځوانانو دا مجلس بیا ګرم سو صوفي مادریم د کندهار د بنګ نوي او په زړه پوري کیسې او خبري راوړي وې.

یوه ورځ د ځوانانو په دې مجلس کي پر صوفي مادریم سګربېره لنډ ور خدای نظر خان،مامد شاه خان (محمد شاه خان) استاد مد انور (محمد انور) کلك ماجتي (مسجدي) بسم الله جان او نور ځوانان ناست وو چي د حبیب الله ماما په اړه بحث لا ګرم سوی و، صوفي مادریم چي تازه له کندهاره راغلی و د حبیب الله ماما د نوو او حیرانوونکو کیسو څخه یې یوه ډېره جالبه داسي پیل کړه، وایې چي یو وخت ظاهر بابا کندهار ته راغلي و، د کندهار نائب الحکومه عبدالغني خان د هغه لپاره ډېر تیاري نیولې وه، ډېر زیات خلګ د ظاهر بابا د لیدلو له پاره عید ګاه دروازې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راغلي وو، کله چي ظاهر بابا د سړك په منځ کي روان و زيات پوليس پر راګرځېدلي وو او خلګ به هغه ته د لاس ورکولو په خاطر ور کيدل

تاسي به اورېدلي وي چي هر څوك د پاچا مخ ووينې پر هغه د دوږخ اور حرام دی، نو ځکه زيات بېروبار جوړ و او هر چا غوښتل چي سپين چرګ سي، په دې وخت کي چي د ظاهر بابا سپايانو (سپاه) د هغه د تګ لاره خلاصوله که ګوري چي د دې زياتو خلګو په منځ او مخامخ خوا کي يوه بله لويه لاره خلاصيږي او خلګ بېله ځنډه يوه تن ته لاره ورکوي چي د ظاهر بابا خواته ور سي.

د خلکو په منځ کي يو تن چي منځنۍ ونه يې درلوده، د تور پاچ لنګوټه يې تړلې، د ترخځو کالي او د ريبکاټ سدرۍ يې پر تن او چار اشه موچنې يې په پښو او په کيڼ لاس کي يې د خپلي سدرۍ او لمني ښي خوا نيولې وه په ډېر غرور را څرګند سو، په دې وخت کي ظاهر بابا د نايب الحکومه څخه پوښتنه وکړه چي دا څوك دی نايب الحکومه د ظاهر بابا غوږ ته ځان کړ او ورته يې وويل صيب دا بنګ دی د کندهار بنګ، ځني خلك ورته حبيب الله ماما هم وايي.

وايي چي ظاهر بابا بيا وپوښتل چي هغه څه غواړي او ولي هغه ته خلکو داسي لار پرېيښېده؟ وايې چي بيا نايب الحکومه سر ور کی او وي ويل: زه هم نه پوهېږم بنګ خو داسي مجالسو ته نه راتلی او دا چي نن څنګه راغلی دی زه هم نه پوهېږم.

په دې وخت کي حبيب الله ماما د ظاهر خان خواته ورغلی او په لوړ ږغ يې وويل چي: سلام عليکم (بس زياتره) ته زموږ پاچا يې زه يوه پوښتنه کوم بس زياتره چي که چيري يو څوك ستا د پلار قبر خراب کي ته د هغه سړي سره څه کوې؟ ظاهر خان چي دا پوښتنه واورېده سمدلاسه يې ځواب ورکی چي زه څوك نه پرېږدم چي زما د پلار قبر خراب کي وايي چي حبيب الله ماما په زوره زوره وخندل او بيا يې و ظاهر خان ته مخ واړاوه او ويې ويل چي اي زموږ پاچا دا لويه هديره چي ستا ښاروال يې غواړي خرابه کړي دا د کندهاريانو د پلار او نيکه هديره ده بس زياتره تا ته چي د خپل پلار قبر ګران دی، موږ ته هم زموږ پلرونه همداشان ګران دي او څوك نه پرېږدو چي زموږ د پلار او نيکه هديره ورانه کړي، خپل ښاروال ته ووايه چي زموږ د هديرې عزت وکړي بس زياتره.

ظاهر بابا چي دا خبره واورېده نايب الحکومه ته يې مخ واړاوه او پوښتنه يې وکړه دا څه خبره ده؟ نايب الحکومه سمدستي ځواب ورکړ چي صيب د کندهار ښاروالي غواړي چي دا ښار پراخ سي، او د نوي ښار نخښه (نقشه) پر همدې هديره راغلې ده په دې هکله څو ځله د کندهار خلګو او سپين ږيرو هم غوښتنه کړې وه خو د ښاروالۍ له خوا ورته منفي ځواب ورکول سوي و دا دی نن بنګ هم همدا غوښتنه وکړه، په دې وخت کي ظاهر بابا امر وکی چي ښاروالي ته امر وکړي چي د نخښې لوری تغير کي، حبيب الله ماما چي کله دا امر واورېد نو بيا يې لاس د

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای په اماني په ډول پورته کړ او وې ویل زما همدا عرض و، اباد اوسې د خدای په امان، نو حبیب الله ماما په دې ډول د لویې هدیرې د ورانېدو او بربادۍ مخه ونیوله.

د صوفي مادریم دې کیسې ته ټول ناست ځوانان یو غوږ سوي او د صوفي مادریم خولې ته داسي ځیر وو ته به وایې چي د نه هېرېدلو خبره اوري، په دې وخت مد انور (محمد انور) استاد د صوفي د خبرو په دوام وویل: هو هو ښوك خو بنگ نه سي کېدای، د چا پلار هم نه سي کولای چي و ظاهر بابا ته داسي خبره مخامخ او په مېړانه وکړي، هغه یو غیرتمن سړی دی او د غریبانو لاس نیوی کوي او د ظالمانو مخه نیسي، تاسي به اورېدلي وي او که نه، وایي چي یوه ورځ د برو دروازې په یوه سماوار کي بنگ د ښو نورو انډیوالانو سره ناست و چي نا پامه یو چار شانه ځوان چي غټه لنگوټه یې تړلې وه، د ترخزو کالي او د ریبکاټ سدرۍ یې اغوستې او چار اشه مچنه یې په پښو وه سماوار ته راغی او د سماوارچي څخه یې پوښتنه وکړه چي وروره بنگ حبیب الله به دې نه وي په سترگو سوی؟ سماوارچي بېله ځنډه او په بې فکري ورته وویل چي هغه د ناستو خلکو په میان کي یو بنگ دی، راغلي ځوان هم د ځوانانو پر خوا ورغی او د سلام وروسته یې وویل چي ورونو په تاسي کي کوم یو حبیب الله دی؟ په دې وخت کي یوه تن وویل چي والیکم سلام، وروره ستا کوم حبیب الله په کار دی که دي وچ حبیب الله په کار دی خو زه یم او که بنگ غواړې نو خبره دي وکه، راغلي ځوان وویل چي یا هغه ستا بنگ غواړم، په دې وخت کي حبیب الله ماما مخ ورته راواړاوه او وې ویل چي وروره زه هم حبیب الله نومېږم خو ځیني خلگ لکه چي تا وویل ما په همدې نوم هم یادوي، وایه وروره چي زما سره دي څه کار و؟ هغه ځوان ورته وویل چي هو ستا سره مي کار دی وطن دي په اوازو ډك کړی او ته لکه بوم پټ ناست یې، زه راغلم چي درسره مالومه یې کړم، نور مي ستا د نومه خوا گرځي، پوهېږي زیاته زه غواړم چي یا ته یې او یا زه، په یوه وطن کي دوه اسمانه نه ځایېږي، ناستو ځوانانو د دې راغلي ځوان خبري تر حده تیري ولیدې او په دې وخت کي د حبیب الله ماما یوه انډیوال هڅه وکړه چي راغلي ځوان ته د هغه د دې بې پروایي یو سپك درس ورکړي چي د حبیب الله ماما ورته فکر سو او پر خپل انډیوال یې ږغ وکړ چي پام کوه دې ورور زما نوم اخستی، ته کرار کښېنه چي لاس ونه ښوروې، د حبیب الله ماما په دې ږغ د هغه ټول انډیوالان هل پك پاته سول او هیچا د هغه د امر خلاف کار ونه کړ هر یو پر خپل ځای کښېناست او ښار یې کاوه.

حبیب الله ماما بیا راغی ځوان ته یې وویل چي وروره بس زیاتره ما خو هیچا ته نه دې ویلي چي زما صفت وکړي په رښتیا چي دا مي ښه نه ایسي، خو ستا نوم زه نه پېژنم او تا زما نوم اورېدلی دی اوس ته خپل نوم ماته ووایه زه چي هر ځای کښېنم ستا صفت به کوم او تا به یادوم چي ډېر ښه ځوان دی او له دې زیات که بله کومه خبره لرې هغه هم راته ووایه چي هغسي وکړم، حبیب الله ماما لا خپله خبره نه وه خلاصه کړې چي راغلي ځوان په تند اواز وویل چي ډېر غور او پور مه کوه زیاته بس را ولاړ سه چي دا اور پر لاس کښېږدو او نر او ښځه مالومه کړو که تا ږغ وکړ بیا به ځان ته بنگ نه وایې او که ما ږغ وکړ بیا به زه روْپ نه یم خپل نوم به اړوم او ښار به پرېږدم، راځه را ولاړ سه زیاته بس.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګ حبيب الله چي د دې ځوان دا خبري واورېدې وې ويل: روْپ جانه راځه کښېنه زه او ته څه بدي لرو زه ستا پر پل نه يم ختلی او ته زما، راځه د انډيوالۍ خبري وکړو بس زياتره ولي يو او بل سره ازار کړو په اور کي به زما او ستا د غوښو سوځول څه مړانه وي، دا هيڅ مړانه نه ده بس زياتره راځه خپلي توري او شنې وڅښو.

په دې وخت کي روْف جان د حبيب الله ماما لاس ونيوی او د سماوار د دروازې پر لور يې د بېولو هڅه وکړه او وې ويل: زويه زياته بس زه د مسخرو لپاره نه يم راغلی راځه راولاړ سه او بنګ يې د سماوار د دروازې په لور روان کړ، حبيب الله ماما هم د ځوان د حرکت سره ور ولاړ سو او د دروازې خواته ورغی، په سماوار کي ناست خلك ټول هك پك دي چي اوس به څه پيښېږي وار په وار د ناستو خلګو د زړه دربی زياتېدی او په ځير يې د دې زور ازمايي سيل کاوه.

بنګ او روْف جان دواړه د سماوار دروازې ته سول چي هلته د سماوار د چاينکو لپاره د سروسکروټو لمبې په پيك وهلو لاسرې سوي وې، اول روْف جان يوه لويه سکروته د اتشدان څخه را واخيسته او پر خپل لاس يې کښېښوده، بيا يې د حبيب الله ماما خواته په يوه مانا داره ډول وکتل او ورته وې ويل زويه زياته بس څه ته ګورې در واخله يوه سکروټه در واخله، فرق نه لري لويه وي که کوچنۍ يوه خوښه کړه، په دې وخت کي حبيب الله ماما د خپل راسته لاس لستوڼی پورته کی چي پر لاس يې نور د اور اېښودلو ځای نه وو، بيا يې د چپه لاس لستوڼی پورته کړ هغه لاس يې تر ها بل بد تر و بيا يې د روْف جان خواته وکتل چي ګويا د لاس پر کوم ځای اور کښېږدي، په دې وخت کي بيا روْف جان ورته وويل څه راته ګورې زياته بس سکروټه در واخله،که يې زور نه لري بس بيا رخصت يې.

حبيب الله ماما چي دا تر خولې تيري او زياتي خبري واورېدې نو د اتشدان څنګ ته کښېناست او د سکروټو په خوړلو يې پيل وکی، يوه يوه سکروټه را اخلي او خولې ته يې اچوي او هره سکروټه تر غاښو لاندي داسي ژويي ته به وايې چي لانده کورت يې خولې ته اچولي دي، روْف جان چي دا حالت وليدی سمدستي يې د بنګ لاس ونيوی او په لوړ اواز يې وويل چي بس دی زياته بس نور ته بنګ يې او دا ښار زما څه پاته دی نوش جان دي سه ته پوهېږې او ستا ښار زه درڅه ولاړم. او بيا يې ناستو ځوانانو ته مخ ور وګرځاوه او و يې ويل چي يارانو که چا په ښار کي د روْپ پوښتنه کوله ورته ووايې چي روْپ مات سو او ښار يې بنګ ته پرېښوی حبيب الله ماما چي د روْف جان خبري واورېدې دستي يې وانډيوالانو ته مخ واړاوه او وې ويل چي يارانو روْپ شين زمری دی او په ښار کي د حکومتيانو څه نيولې تر نورو په دې ښار کي ژوند کوي دلته يو څو ګيډړان هم شته چي د مخ نيوي لپاره يې زمري ته اړتيا ده دا غټ ښار ته يوازي موږ او تاسي دا څو کسه نه سو رسېدلای موږ او تاسي به ټول ښار د ګيدړانو او داړيانو څه خلاصوو، زه غواړم چي روْپ جان زما خبره ومني او زموږ او ستاسي سره يو ځای بس زياتره د غل او غدو لاسونه بند کړي، څنګه يارانو داغسي ده که نه؟ د حبيب الله ماما ناستو يارانو ټولو په يوه ږغ وويل چي هو همداسي ده په دې وخت کي روْف جان د حبيب الله ماما لاس ونيوی او د اتشدان څخه يې راولاړ کی په خپله شمله يې د حبيب الله ماما خوله ور پاکوله چي ګوري د بنګ د يوې زامي خوا لويه تناکه سوه او وچاوده اوس هم چي سړی ورته وګوري د

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

حبيب الله ماما د مخ يوه زامه په يوه لږ پوستکي پوښلې ده د خولې د ننه غوښه يې هغه وخت وسوځېده چې بيا جوړه نه سوه.

د استا مد انور (محمد انور) خبري لا پای ته نه وې رسېدلي چې مامد شاه خان (محمد شاه) ور ږغ کړه او وې ويل چې هو بنگ خو هم د ننگ سړی دی او هم د جنگ، هر څوك رښتيا هم د بنگ په رکم نه سي کېدای، کله چې مامد شاه خان غوښتل چې د حبيب الله ماما په اړه يوه بله نوې کيسه وکړي بسم الله جان د هغه خبري لنډې کړې او وې ويل، وايي چې بنگ د تور پاچ لنگوټه ترې، د ترخځو کالي، د ريبکاټ سدرۍ او چار اشه مچنې په پښو کوي دا مي هم اورېدلي چې هغه ډېري خبري هم نه کوي پر يوه ځای چې کښېني تر څو چې بل کار نه وي ورپيدا سوی پر هماغه ځای ناست وي، وايي چې کله ناکله د يارانو سره د چلم پر وخت خاندي خو ډېر لږ، ماته يوه کندهاري په برو دروازه کي وويل چې حبيب الله ماما هيڅ وخت خپل لمونځ نه قضا کوي او همېشه په اودس گرځي د چا مال ته په تمه نه دی چې طلا پرته وي نه يې اخلي زيات وخت د شپې گرځي او کله چې کوم ظالم ووينې د هغه لاس نيسي او د مظلوم مرسته کوي، په لښته خورا ټينگ او داسي خردوم چلوي چې هر څوك يې توان نه لري، ظالمان خو څه کوي وايي چې حکومتيان هم ځان ځني چپوي.

مامد شاه خان د بسم الله جان د خبرو په پای کي د ناستو ځوانانو پام د لمانځه وخت ته واړاوه او وې ويل چې د حبيب الله ماما يو عادت د لمانځه ادا کول دي راځئ لمونځ وکړو، زه بيا تاسي ته د بنگ يوه داسي کيسه کوم چې تر اوسه چا نه وي اورېدلې، خو يو صوفي مادريم که په خبر وي نسم ويلای زما گمان نورو به نه وي اورېدلې، ټول ناست ځوانان په دې هيله چې سبا به د مامد شاه خان څخه د حبيب الله ماما نوې کيسه واوري د لمانځه پر خوا روان سول.

ورځي ورځي به د ځوانانو په مجلس کي د يوه او يا بل ځوان کيسه کېدله خو داسي ورځ به نه وه چې په مجلس کي به د حبيب الله ماما کيسه نه يادېده بيا خاصه چې په مجلس کي به صوفي مادريم ناست و، يوه ورځ ماجتي (مسجدي) ته ياد سول چې مامد شاه خان هم يوه ورځ د حبيب الله ماما د يوې نوي کيسې وعده کړې وه، په دې ورځ چې د ځوانانو مجلس بيا د صوفي مادريم په کيسو گرم سوی و، ناڅاپه ماجتي پر مامد شاه خان ږغ وکی چې خانه تا خو هم د يوې کيسې وعده کړې وه خو بيا دي هېره کړه اوس به يې حتمي کوې، په دې وخت کي ټولو ځوانانو په يوه اواز وويل چې هو خانه، هو خانه نن به حتماً هغه کيسه کوې نن دي نه پرېږدو خامخا به هغه کيسه کوې مامد شاه خان چې کله دځوانانو مينه د حبيب الله ماما له کيسې سره وليده نو يې په يو خاص انداز وويل چې زما هېره ده تاسي کومه کيسه يادوئ؟ حبيب الله ماما خو ډېري کيسې لري، مامد شاه خان چې لا خپلې خبري نه وې خلاصي کړې بسم الله جان ور ږغ کړه هغه کيسه وکړه چې موږ تر اوسه نه ده اورېدلې، ښه هغه کيسه تاسي اورېدلې که نه چې د يوې سارايي ښځي څخه يوه کيسه بر پيسي غلا کړې وې، په دې وخت کي يو شمېر کسانو وويل چې هو دا کيسه موږ اورېدلې ده، يوه بله کيسه وکړه يو نور شمېر چې د بوډۍ او کيسه بر کيسه نه وه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربدلي، هغو بيا غوښتل چي همدا کيسه وکړي صوفي مادريم چي د مجلس حال دوه ګونی وليدی نو يې په څو لنډو جملو کي د همدې کيسې په اورولو پيل وکړ او په دې ترتيب يې مجلس ته بيا رنګ ورکړ او وي وېل: چي دا کيسه خو څو واره دلته سوې ده ټوله ښار خبر دی چي يو وخت يوه سپين سرې ښځه کندهار ته د زوی د واده په خاطر د ځينو مالونو د رانيولو لپاره تللې وه هلته کيسه بر د هغې خواره کی‍ ځخه پيسې وهلي وې، او سپين سري په ژړا او نا امېدی د سړك پر غاړه ناسته او بد او رد يې ويل، په دې وخت کي حبيب الله ماما د هغه ځايه تېرېدی چي د ښځې ور فکر سو او په لوړ ږغ يې د حبيب الله ماما پر خوا ناره وکړه او وي ويل اې تاته وايم ګوره تاته وايم چي غټه لنګوټه دي تړلې ده بنګ حبيب الله چي تر خپل بغل وکتل يوه سپين سرې ښځه يې وليده چي ده ته ګوري او خبري کوي، بنګ ور وګرځېدی او له سپين سري ځخه يې پوښتنه وکړه چي مور تا ماته څه ويل او که. . . بنګ لا خپله خبره نه وه خلاصه کړې چي سپين سري ږغ وکی او ورته ويې ويل مور دي سر وخوره هو تاته وايم ته چي غټه لنګوټه دي تړلې ده، تاته وايم و شرمېږه ته هم ځان ته پښتون وايې غټه لنګوټه دي تړلې او کوږ کوږ ګرځې اود ښځو ځخه په غلا سوو پيسو ځان ته کالي کوې او بيا داسي په خيال هم ګرځې، حبيب الله ماما چي د سپين سري په درد پوه سو نو لا ور نژدې سو او په حال د پوهېدو هڅه يې وکړه، بيا يې ورته وويل چي موري پېښه څه ده چي داسي راته دردېږې؟ سپين سرې داسي په غوصه وه چي ته به وايې چي همدا يې غل دي، د بنګ د خبري جواب يې په خبرو نه بلکي به تو کولو ورکی مخامخ د حبيب الله ماما خواته ودرېده او پر مخ يې ناړې ور تو کړې، بنګ پوه سو چي کوم چا د سپين سري سره ناځواني کړېده، نو ځکه يې څه ونه ويل او بيا يې د هغې ځخه پوښتنه وکړه چي موري ته راته ووايه چي څه پېښ سوي؟ زه خو په هيڅ نه يم خبر سپين سري جبيب الله ماما ته وويل چي ولي دي ځان ناګاره واچاوه زما پيسې دي جېب ته کړې او اوس پوښتنه هم کوې ما په څه خواريو او کبوتيو دا زر روپی‍ زار مړي پيدا کړي وې او هغه هم تا را ځخه غلا کړې وشرمېږه پخوا به ځوانانو د ښځو عزت کاوه خو اوس ځوانان د ښځو له جېبه پيسې غلا کوي او خپلو ځانو ته غټه لنګوټه رانيسي وشرمېږه دا لنګوټه نه ده دا پوړنی دی.

سپين سري ښځې چي خپله خبره ورته وکړه حبيب الله ماما سمدستي د هغه دوکان مخ ته ورغی چي هغه سپين سرې ښځه هلته ناسته وه، دوکاندار ته يې وويل چي ووره زه حبيب الله نومېږم او په برو دروازه کي مي کور دي زما يو زر روپی‍ په کار دي که در سره وي په پور يې راکړه، زه تر هغه وخته دلته ستا سره ګرو کښېنم تر څو چي ستا زر روپی‍ زما له کوره رارسيږي، دوکاندار چي د خپل دوکان په مخ کي د کندهار بنګ وليدی‍ نو بېله ځنډه يې د خپل دخل ځخه پيسې را وايستلې او يو څو پاته يې د خپل څنګ دوکاندار ځخه واخيستلې او د حبيب الله ماما ارتيا يې پوره کړه، حبيب الله ماما د دوکاندار ځخه پيسې واخيستې او هغه سپين سرې ښځې ته يې ور کړې او ورته ويې ويل چي دا دي موري خپلي پيسې دي واخله وې شمېره چي پوره دي او که نه؟ خو موري بس زياتره دوې خبري واوره اول خپل مال ټينګ ساته او دوهم هر ځوان غل مه بوله پښتانه هر وخت د خور پوړنی ور پر سر کوي خو کله نا کله يو ظالم هم پکښې پيدا کيږي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ مور پيسې د حيرانتيا سره يو ځای وشمېرلې او وې ويل چې، خير ووينې زويه اوس چې دي زما پيسې راکړې نور توبه وباسه دا غلا مه کوه خلګ به بدواوي درته کوي چې هم به دې دنيا او هم به دې اخيرت خراب سي، بنګ چې سپين سري ته پيسې ورکړې او هغه يې رخصت کړه بيا بيرته هغه دوکان ته ورغی او دوو يارانو ته يې چې د همدې پيښې په وخت کې را پيدا سول وويل چې حقداده وروره ته او زمری دواړه نن په ښار کې وګرځئ او شا او خوا ټولو بد سترګو ته ووایاست چې د نن ورځې تر ماپښين لمانځه د مخه که د دې کونډې خور پيسې را و نه رسېدې نو بيا به هغه سړی ګيله زما څه نه کوي بس زياتره، هر څه چې بيا ور پېښ سول ګناه به يې پر خپله غاړه وي، زمريه ورورہ ته هم بس زياتره د حقداد سره يو ځای وګرځه هغه ببر لکيان خو ځيني پېژنې هغو ته هم خبر ورکړه، ځئ ولاړ سئ او زه بيرته تر لمانځه دمخه بس زياتره دلته راځم او د همدې ورور په دوکان کې ناست يم، زموږ او ستاسي نښاني همدا دوکان دی.

د ماپښين د لمانځه وخت رانژدې سو او حبيب الله ماما هم د هغه دوکان په لوري راغی،کله چې راورسېدی اول يې و دوکاندار ته سلام وکړ او بيا يې پوښتنه وکړه چې دوکانداره ورورہ ته خو به خوا بدی سوی نه يې چې زه لږ څه وځنډېدم دوکاندار ورته وويل چې يا حبيب الله ماما زه يوازې دې ته خوشاله وم چې کله به ته راسې چې زما په دوکان کې لږ مجلس وکړو ما د خدايه دا غوښتل چې يوه ورځ ستا سره پر کراره کښېنو او مجلس وکړو، ما نن ورځ ډوډۍ هم ستا له پاره ماتله (معطل) کړېده ښه سو چې راغلې بنګ د دوکاندار خبري لنډې کړې او وې ويل چې خدای دې خير درکړي زه پرېشانه وم بس زياتره چې تا به څنګه خيال کاوه چې دا حبيب الله خو ورك سو دا دی زه راغلم رښتيا ستا په دوکان کې خو به چا زما پوښتنه نه وي کړې؟ خو يوازې يو نفر چې په ځان لږ څه تيټ و دوه واره راغی او ستا پوښتنه يې وکړه او وې ويل چې وروسته به بيا هم راسي.

دوکاندار او حبيب الله ماما لا د ډوډۍ په سمولو بوخت وو چې يو ځوان راغی او سلام يې واچاوه او د حبيب الله ماما سره يې ښه ګرمه ستړې مه سې وکړه دوکاندار ډوډۍ تياره کړه او حبيب الله ماما پر دې نوي راغلي ځوان هم ږغ وکړ چې راځه ورورہ څه چې تيار وي هغه د يار وي راځه چې ډوډۍ وخورو، مېلمه حبيب الله ماما ته وويل چې زه ډوډۍ نه خورم ستا سره مې لږ کار دی زه ځم.

بنګ ورته وويل چې راځه ورورہ کارونه به خدای خير کړي، اول به ډوډۍ وخورو بيا به د کارونو غم کوو راځه.

مېلمه هم را ولاړ سو له دوکاندار او بنګ سره يې يو ځای ډوډۍ وخوړه چې ډوډۍ خلاصه سوه حبيب الله ماما لمانځه ته ولاړ سو، راغلي مېلمه بيا وويل چې حبيب الله ماما زما ستا سره لږ کار و چې دمخه تر لمانځه بايد ووايم، بنګ پوښتنه وکړه چې خدای دې خير کې څه پېښګه ده چې تلوار دي دی ووايه چې زه څه خدمت کولای سم؟ مېلمه يې غوږ ته ځان نژدې کړ او پټ يې ورته وويل چې حبيب الله ماما نن سهار مي يو غلط کار کړی او راغلی يم چې خپل عذر وغواړم بنګ چې په خبره پوه سو نو ورته وې ويل چې ښه هغه ته يې، ولې دي بس زياتره دا د بېمانۍ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار ته ملا تړلې ده ته نه شرمېږې چې د سپيتاني په ډوډۍ دې ځان چاغ کړی، دا غريب خلك خولې تويوي او يو څو پيسې پيدا کوي خو ته هغه پيسې په نامردۍ کې ځني غلا کوې ولې دا کار کوې؟ بڼګ لا خبري نه وې خلاصې کړې چې راغلي سړي په عذر شروع وکړه او په پرله پسې زاريو يې عذر وغوښت، دوکاندار چې دا حال وليدی نو د حبيب الله ماما څخه يې د دې سړي د عذر منل وغوښتل، حبيب الله ماما وويل چې په يو ډول د ده غذر منم هغه دا چې دی توبه وباسي او بيا هيڅکله دې بې ننګه کار ته زړه ښه نه کړي، د همدې خبري سره سم راغلی سړی په توبو سو او وې ويل چې زما توبه ده بيا به هيڅ وخت داسي بد کار ونه کړم، بنګ په پای کې ورته وويل چې ځه ورك سه چې دا تور مخ دې بيا و نه وينم، سړی چې له دروازې وتی د خپله جېبه يې نه سوه روپۍ راوايستې او دوکاندار ته يې ورکړې او وې ويل چې سل روپۍ مې بايللي او نور دا دې سته كه غواړې چې را يې وړم نو د خوارۍ غريبۍ تر پيدا کېدو راته وګورئ د خدای په امان.

مامد شاه خان چې د صوفي مادريم له خوا د پيل سوي کيسې لنډول غوښتل نو ږغ يې وکړ چې ګورئ د حبيب الله ماما امر پر ټول ښار چلېږي هر څوك د بنګ عزت او مراعات کوي، د کندهار په ښار کي د بنګ امر لکه د فرقې د قومندان امر داسي چليږي په دې وخت کي استاد مد انور د مامد شاه خان خبري ته پيوند ورکړ او وې ويل ما خو تر اوسه د بنګ سره نه خبري کړي او نه مي ليدلي دي خو دا چي په رښتيا د کندهار ښه ځوان دی او ټوله يې مني كه زه هم د هغه امر واورم خامخا به يې منم او که مي په بل چا زور ورسيږي هغه به هم خامخا مجبور کړم چې د حبيب الله ماما امر ته غاړه کښېږدي، او که پوه سم چې غاړه نه ږدي نو خامخا به يې تر څټ نيسم او هغه ته به يې ورولم، مامد شاه خان د استاد مد انور خبره ونيوله او وې ويل چې هو هغه کيسه چې ما غوښتل تاسي ته يې وکړم را په ياد سوه راځئ چې اوس د ماښام لمونځ وکړو او بيا به سبا ان شاالله دا کيسه درته وکړم.

د سبا ورځي ماځګيګر ته د ځوانانو زياته تلوسه وه د ورځي کارونه يې په دې نيت چې نن ماځيګر د مامد شاه خان څخه د حبيب الله ماما نوې کيسه اوري ټول په ډګير شوق او خوند سره خلاص کړل او ماځيګر بيا د دنګانو پيتاوي ته را ټول سول د دنګانو پر پيتاوي د يو شمېر ځوانانو شالۍ هم غوړېدلي پرتې وې، ټولو ځوانانو د مامد شاه خان د راتلو لاره څارله، يو وخت د برنډېو پر سر الله داد نورو ځوانانو ته ږغ کړ چې هغه دی مامد شاه خان راغی په دې ږغ ټولو ځوانانو خپل نيمګړي کارونه ژر ژر پوره کړل او د مامد شاه خان تر رارسېدو يې ځانونه له کاره بېغمه کړل،کله چې هغه راورسېدی ټولو په يوه ږغ وويل چې خانه نن به هغه کيسه نه هېروې هغه چې پرون دې وعده کړې وه، خان هم تر سلام او حال و احوال اخيستلو وروسته وويل چې هو نن به هغه کيسه کوم ما هم خپله وعده نه ده هېره کړې، خو نن پر دنګ د چا ورجي دي چې د شنو چايو تاوان هم ور دغاړې سي په دې وخت کي د صمد جان ورور وويل چې د چاي غم مه خورئ ما تياره چاى جوشه پر اور ايښې ده تاسي خپل بانډار تودکی زه چاى راوړم، مامد شاه خان چې دا بهانه هم ورکه وليدله نو د صوفي مادريم څنګ ته نژدې يې خپل پټو غبرګ واچاوه او دمجلس لپاره يې ځان تيار کړ اول يې ځوانان د هغو د کارونو په خاطر وستايل چې خير يوسئ چې کارونه مو خلاص کړيدي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

که نه بیا مشران خوا بد وي او وایي به چي د کار در ك مو نسته او د ښه ځوانۍ خبري خو هر یو په قاف او لام کوي، دا دی زه نن هغه کیسه کوم چي ما په کندهار کي د غونډ مشر صیب په کور کي اورېدلې ده.

یوه ورځ زه د غونډ مشر صیب کورته تللی وم او هلته مي یو کندهاری ولیدی چي په پخوا وختونو کي یې ډېري سختي لیدلي وې، د وهلو او ټکولو څخه بیا تر محبس او کوټه قلفۍ پوری د ښه ستر خانه بیا تر اوږدو مسافریو پوري د ملکي کارونو څخه بیا تر خواریو او مزدوریو پوري ټولي خانې تیري کړي وې، ویل چي یو وخت د سرپوزې د کلي نماینده و کور او دوکانونه یې درلودل یو وخت بیا د حکومت توري سو، بیا زندان ته تللی او له زندانه تر تښتېدو وروسته بیا د خپل کلي کور او بیا وروسته د کندهار د ښو ځوانانو سره په باندارونو کي شپې او ورځي تیري کړیدي، خیر نو د دې سړي سره مي د غونډ مشر صیب په کور کي شناخت وسو هغه ډېر خوږ ژبی سړی و، زه پوه نه سوم چي د غونډ مشر صیب او هغه ملګر توب څنګه پیدا سوی و، خو غونډ مشرصیب هغه ته په ډېره درنه سترګه کتل هره د جمعې شپه به هغه د غونډ مشر صیب کورته راتلی او په هغه شپه به غونډ مشر صیب هم د شپې تر ډېره وخته مجلس کاوه.

یوه شپه یار ماد خان اکا (یار محمد خان) د روژې تر پېشلمي پوري داسي خوږ مجلس وکړ چي ټوله حیران پاته وو چي څنګه پېشلمي سو، یار محمد خان اکا د کندهار د بلوا خبري کولې هغه بلوا چي د کندهار ښار سېنما په کښې وسوځېده دوکانونه چور سول، ګاډیو او حکومتي موټرو ته اور واچول سو، او په کندهار کي زیاتي خرابۍ وسوې نور یې څه کوې د حکومت او رعیت تر منځ تیاره جګړه وه، یار ماد خان اکا دا کیسه داسي کوله ته به وایې چي همدا اوس هغه اړو دوړ روان دی،د کیسې په یوه برخه کي د حبیب الله ماما خبره هم رایاده سوه او ویل یې چي د کندهار د بلوا څه څو ورځي وروسته د کندهار امنیي قومندان د کندهار ځیني نامتو مشران لکه قدوس خان بارکزی صالح محمد خان پوپلزی او د کندهار سر زوره خلګ ونیول او بندیان یې کړل، خو د خان محمد خان په مشوره د ټولو مشرانو څخه بخښنه وغوښتل سوه او په دې ډول یې د بیا بغاوت د نه کولو ضمانت هم واخیستی او د کندهار ښار ټول مشران یې له بندي خانې څه ازاد کړل، خو په دې جمله کي یوازي حبیب الله ماما د نورو بندیانو څخه بیل سو او د سر مامور په امر د بندیخانې په یوه بله برخه کي پټ وساتل سو، نور ټول مشران او قومي سپین ږیري خپلو کورونو ته ورسېدل خو د حبیب الله ماما درك ورك سو د بنګ انډیوالان د نن او سبا به انتظار ناست وو خو حبیب الله ماما پسي ورك سو.

وایي چي په سر ماموریت کي د څلورو ورځو کوټه قلفیو وروسته دکندهار دسر مامور په امر د هغه و شعبې ته وروستل سو، په دې وخت کي دکندهار د امنیې قوماندانې او سرماموریت دواړه د یوه نفر په لاس کي وه چي په ظلم او زور یې په ډیرو خلګو کندهار خوشي کړی او یا یې د مات ږغ په کړی چي بیا د شرمه ښار ته نه دی راوتلی، زمان جان غېبږ باز یې په پښو شل کی، په لالو ماما یې تر لښتو لاندي د مات ږغ وکی چي مجبوره سو کندهار خوشي کي، د بریت رحیم بریتونه یې په چور وشکول هغه هم د خپلو شونډو د بدرنګۍ په وجه د خپل کور بندي سو، او

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر نور ځوانان یې هم ژړ مخي کړي وو او دا ځل د کندهار بنګ په لاس ورغلی وایي چي د څو ورځو کوټه قلفیو وروسته د سر مامور په امر حبیب الله ماما د هغه دفتر ته ور وستل سو کله چي حبیب الله ماما دفتر ته ننوت سمدستي اکبر خان سر مامور بړغ پر وکړ چي ته دکندهار لچك ما پر اسمان غوښتې ته خدای پر مځکه په لاس راکړې، ستا مي اورېدلي وه چي ځانته یو څه وایې زه خو دي اوس وینم لکه موږك په کالو کي پټ یې، اوس به دې لکه چرګ پرو بال وباسم او چیغي به دې په برو دروازه کي سماوار چیان کانه کي، په دې وخت کي حبیب الله ماما د دفتر د دروازې خواته حرکت وکړ چي اکبر خان بیا ور بړغ کړه چي چیري ځغلي تا خو تر وخت دمخه ځان خراب کړ حبیب الله ماما بیا هم دروازې ته نژدې سو او په ډېره چالاکي یې د دفتر دروازه د دننه د خوا وتړله او بیا یې اکبر خان ته وویل چي ګوره بس زیاتره زما په مردې کي خو کندهار شك نه لري ته چي شك لرې تاته یې باید وښیم چي زه نر یم که ښځه، بیا یې لکه قهرېدلی زمری د اکبر خان د میز پر خوا ور ټوپ کړه او تر څو چي اکبر خان ځان پیدا کاوه حبیب الله ماما بیا د میز پر سر ورته ولاړ و او د اکبر خان په ستوني کي یې منګلي ښخي کړي وې، اکبر خان چي په خپل عمر د داسي صحنې سره نه و مخامخ سوی حیران پاته و چي دا څه پېښ دي، اکبر خان چي د حبیب الله ماما ځواب ته منتظر و د حملې امید یې هیڅ نه کاوه، نو ځکه یې دځان د دفاع واك هم له لاسه ووت، خو هغه هم غښتلی افسر و اول یې د میز شاته ځای خالي کړ او بیا یې د حبیب الله ماما سره د مقابلې تر څنګ د دروازې د خلاصولو هڅه وکړه، کله چي دروازه خلاصه سوه نو د دفتر حاضر باش په یوه ساه راغی او حبیب الله ماما یې د شا له خوا په غېږ کي ټینګ ونیو او د حاضر باش سره نور عسکر هم ملګري سول او حبیب الله ماما یې ځنځیر پېچ او د اکبر خان په امر یې بیرته کوټه قلفۍ ته بوتی او ورته وې ویل چي هـر وخت ما وغوښت بیا یې را حاضر کړئ.

د دفتر حاضر باش او نورو محافظینو هم د خپل امر په امر حبیب الله بیا د کوټه قلفي په لور روان کړ په دې ټیل ما ټیل کي حبیب الله ماما د اکبر خان په خوا مخ واړا وه او وې ویل چي ګوره نا ځوانه بیا د بل کندهاري په مخ کي د نر او ښځي خبره ونه کړې، زما خو لاس در و نه رسېدی که د بل چا په مخ کي داسي خبره درڅه را ووزي بیا به تر یاسینه ونه رسېږې، زما خبره دي ستا په یاد وي هیر یې نه کړي بس زیاتره، نور دي چي څه په وسه وي هغه وکړه.

حبیب الله ماما درې هفتې (اونۍ) پرله پسې په کوټه قلفي کي تیري کړې په یوه کوچنۍ کوټه کي چي لمر یې نه درلود او یوازي یې په ناستي د بیدېدو ځای درلودی، فقط یو سهار او بل سهار به یې د اودس تازه کولو لپاره دباندې را وتلو ته پرېښودی هغه چي به د ورځي په سهار اودس تازه کړ بیا به یې تر ماخستن پوري په هغه اوداسه لمونځ کاوه، حبیب الله ماما ښېله دې چي کوم شکایت وکړي په خورا مردۍ یې شپې ورځي تېر ولې.

وایي چي درې هفتې تیري سوې خو حبیب الله ماما را مالوم نه سو د برو دروازې ځوانانو هره ورځ د یو او بل څخه پوښتنه کوله چي که څوك د حبیب الله ماما حال او احوال ولري، ورځي زیاتي تیري سوې خو د حبیب الله ماما خبر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلوم نه سو چي په پاي کي د برو دروازې يو څو تنو ځوانانو دي خوا او ها خوا پوښتني ګرويږني وکړې او په دې جريان کي درې هفتې تيري سوې، دربيمه هفته ښکاپر دروازې ته د حبيب الله ماما انډيوالان ورغلل او د لطيف جان چي بيا وروسته د (حاجي لطيف په نوم مشهور سو) سره يې د حبيب الله ماما د درو هفتو د يو مخ غيبېدو خبره وکړه لطيف جان په دې خبره اګاه و چي بنګ حبيب الله د دولت کسانو د کندهار د يو شمېر نورو مشرانو سره يو ځای نيولی و، خو کله چي د وطن نور مشران خوشي سول د هغه په خيال نو بنګ هم خوشي سوی دی، خو داسي نه وه سوې خان ماد خان د وطن نور مشران خوشي کړي خو د حبيب الله ماما په حال څوك نه دي خبر سوي چي هغه ته څه پېښ سويدي.

لطيف جان چي له حاله خبر سو نو بېله ځګندېه يې خپله سدرۍ پر اوږو کړه او د بنګ انډيوالانو ته يې وويل چي يارانو تاسي ولاړ سئ زه نن تاسي ته د بنګ د حال او احوال خبر برو دروازې ته راوړم زه ولاړم د خدای په امان.

د بګنګ ياران د برو دروازې پر خوا ولاړل او په خورا بې صبرۍ سره يې د لطيف جان لاره څارله، د ماځيګر د لمانځه وخت و چي د برو دروازې په چوك کي د بنګ يارانو لطيف جان وليدی او يو تن په ځعاسته د لطيف جان خواته راغی اوهغه ته يې د بنګ د يارانو د ناستي ځای ور وښودی، لطيف جان هم هغه سماوار ته راغی اود حبيب الله ماما انډيوالانو ته يې د خپل کار جريان ووايه، او هغه يې خبر کړل چي بنګ د سر مامور په خاص امر کوټه قلفه دی، او دا يې هم ورته وويل چي تاسي غم مه کوئ زه يې سبا ته غم خورم يا به را خلاص سي او يا به زه هم هلته ورسره کښېنم .

د بنګ انډيوالان له يوې خوا بېغمه سول چي د هغه درك معلوم سو خو له بلې خوا يې انديښني نوري هم زياتي سوې چي حبيب الله ماما يوه ډېر ظالم قومندان ته په لاس ورغلی دی، خو خير دي وي که يوه لاره پيدا سي چي را خلاص سي او بيا د يارانو مجلس په رنګين او خوندور سي.

وايي چي لطيف جان د کور پر خوا ولاړی او د حبيب الله ماما ياران په سما وار کي د چورتونو ټالو واخيستل، په دې وخت کي د مرچې صمد کاکو پر نورو يارانو بړغ وکړ او وې ويل چي يارانو لار په مزله لنډېږي د کندهار بنګ په سر ماموريت کي پروت دی او موږ لکه د ډيلي سوالګر چورتونه وهو په دې چورتونو دا لار نه لنډېږي، په دې وخت کي د مناري فيض الله وويل چي کاکو رښتيا وايي څه بندوبست دي په خيال راغی چي پر ورځو به، صمد کاکو بيا وويل چي زه خو وايم چي دا سر ماموريت خو دونه ليري نه دی راځ چي ورسو که پوليسو زموږ بنګ خوشي کړ خو ښه خبره ده او که نه بيا به نو د زوره کار واخلو او نا چاره يو چي مابس (محبس) به ماتوو، بيا که حکومت موږ وژلو او که يې بنديانولو هغه به بيا هغه وخت سره ګورو، څنګه يارانو بله خبره هم سته او که نه؟ په دې وخت کي معلم راز مامد (راز محمد) وويل چي وايي چي وخت لکه سره زر زما په خيال دا اوس ښه وخت دی چي سرماموريت ته ورسو اول به د سر مامور عذر وکو او په دې وخت کي ور تلل به د هغو غرور پر ځای کي او په دې ترتيب به زموږ کار هم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نتیجه ورکړي، خو که يې ونه منل بيا به موږ خپل کار وکړو او بيا به مو نور کندهاريان نه ملامتوي چي پرون هغه پېښه وه او نن بيا تاسي دا را پېښگه کړه، او بله خبره هم دا ده چي دا اوس چي موږ او تاسي ور ورسېږو تر هغو به ماښام وي که کش او کوك جوړ سو نو بيا به نورو خلکو ته تکليف نه وي يوازي موږ او سر ماموريت به سره کښېوزو، د معلم راز مامد خبري لا نه وې خلاصي سوي چي صمد کاکو ږغ وکړ چي ښه خبره ده نو يا الله او بسم الله.

په سماوار کي ناست کسان ځوانان ټول را ولاړ سول په دې وخت کي غوثو کاکړ وويل چي يارانو وايي چي د پيشي په غېږ ورځې نو تهيه به د زمري نيسې څوك چي وسله لري نو را وادې خلي چي هر چا چي څه درلوده هغه يې له ځانه سره را واخيستله او ټول دوه دوه سول او د يو بل تر شاه پرله پسې روان سول، وايي چي غوثو کاکړ د ځوانانو د سر دوو نفرو ته ور چټك سو او هغه يې ودرول او ورته ويې ويل چي گورئ يارانو دې خبري ته بايد په يوه خوله سو هغه دا چي که يې خبره ومنله خو ښه کار دی د خپل يار سره به يو ځای برو دروزاې ته راځو او که خبره غړکه سوه نو داسي نه سي چي ټول پر يوه عسکر را واچوو او بيا نور عسکر راسي موږ لکه د ماپښين چگرگان يو يو تر پښې ونيسي او د حبيب الله ماما سره مو پښه په پښه کي، بيا به مو نو د خامې ناري تر ښار او کلي خپرې سي او د کلي کشر او مشر به راباندي خاندي او وايي به چي دا گوره بنگ خو يې راخلاص نه کی چي نه کی، لايې نور هم بار ور دروند کی په دې وخت کي وروسته پاته ياران هم دوه دوه را ورسېدل او ودرېدل نو د پير پايمال عزيز جان و غوثو کاکړ ته وويل چي وايه غوثو ياره د پای خبره دي وکه، غوثو بيا خبره واخيسته او وې ويل چي زه وايم که خبره ونه منل سوه نو هر يو دي خپل ځان د يوه عسکر خواته نژدې کي او چي معلم يار د يا الله ږغ وکړي بيا نو هر څوك پوه سه او د هغه عسکر انډيوال ټولو وويل چي ښه خبره ده هو معلم راز مامد ږغ وکی چي گورئ يارانو هر يو دي د ځان سيال عسکر وگوري او هغه ته دي ودرېږي، د بنگ ياران بيا دوه دوه سول او د محبس پر خوا يې حرکت وکړ.

د ماځيگر او ماښام تر منځ وخت و چي د بنگ ياران سرماموريت ته ورسېدل او هلته ولاړ پيردار ته معلم ور نژدې سو او پوښتنه يې وکړه چي وروره نوکريوال څوك دی؟ عسکر وويل چي قومندان اعاشه نن نوکريوال دی. معلم بيا پوښتنه وکړه چي د نوکريوالۍ دفتر چيري دی؟ عسکر جواب ورکړ چي خير دی د نوکريوالۍ له فتر سره مو څه کار دي؟ معلم ورته وويل چي موږ د بنگ ياران يو د نوکريوال صاحب سره گورو، عسکر وويل چي تاسي دلته ودرېږئ زه به ورسم چي نوکريوال صاحب تاسي غواړي اوکه يا هو زه هغه ته څه ووايم چي څوك راغلي دي؟ د يارانو څخه يوه ږغ کړ ورته ووايه چي دسرپوزې جبار خان او دبنگ نور ياران دي، وايي چي عسکر ولاړی او نوکريوال ته يې دا خبر ورساوه، نوکريوال چي حسن خان نومېدی ژر يې عمومي قومندان اکبر خان ته تيلفوني خبر ورکړ او د هغه څخه يې هدايت وغوښتی چي څه وکړي اکبر خان چي د کندهار د ځوانانو په راتگ خبر سو نو يې ورته وويل چي ټوله راغلي خلگ وساته او ورته ووايه چي زه اوس خبرو ته راځم.

عسکر همدا خبره همداسي راغلو ځوانانو ته وکړه چي نوکريوال صاحب د امنيې قومندان سره خبري وکړي او هغه وويل چي زه اوس راځم تاسي ولاړ سئ په انتظار خانه کي کښېنئ، غوثو کاکړ يارانو ته مخ واړاوه او وې ويل چي،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يارانو معلم او جبار خان دي ولاړ سي نور ياران به دلې ته شا او خوا ګرځو تر څو چي خبره ښکاره کيږي، ټولو خوښه کړه او دوه تنه انتظار خانې ته ولاړل او نور د سر ماموريت پر شا او خوا منتظر ولاړ وو، د يوه نيم ساعت وروسته د قومندان مګوټړ راغی او سر ماموريت ته ننوت، ياران بيرته راټول او دوه دوه سر ماموريت ته ننوتل او له وعدې سره برابر هر يوه خپل ځاي پيدا کړ، په دې وخت کي اکبر خان د معلم راز ماد سره خبري کولې چي له دفتر څخه د خندا اواز راووت نورو يارانو داسي خيال وکړ چي خبره حل سوه نو هغو هم د يو او بل سره لاس ورکړ او د بري په ډول يې يو او بل ته وخندل. يو ګړی وروسته د قومندان له دفتره معلم او جبار خان راووتل او پر صمد کاکو يې ږغ وکړ چي کاکو ته راسه موږ ته خو يې يوه بنده واچول ستا خيال څه دی، ياران راټول سول او خبري ته يې غوږ ونيوی معلم کيسه وکړه چي اکبر خان وايي چي بنګ زما په لاس راغلی دی زه يې په يوه شرط پرېږدم چي هغه له دوو شيانو توبه وباسي يوه دا چي پر خپل سر چاته جزا ور نه کړي او بل دا چي نور دي ځان ته بنګ نه وايي، او قومندان وايي چي که دا خبره ونه مني نو اول خو به يې زه تر وهلو لاندي مات کړم او بيا به يې لکه خيرو او ملا غفار په يوه تهمت و ځړوم، غوڅو وويل چي زه خو وايم يارانو دا يوه خبره هم بګنګ ته د منلو نه ده معلم دي دا ځل بيا ورسي او ورته ودي وايي چي که يې خوشي کوې خو ښه او که يې نه منل نو بيا دي جبار خان يو درونډ ټوخ وکي بيا نو هغه حال او هغه جال.

معلم راز ماد او جبار بيا دفتر ته ننوتل او تر سلام وروسته معلم قومندان وويل چي قومندان صاحب دا دی موږ بيرته د يوې مشورې دپاره راغلو، ته خو د پاچا قومندان يې نن دلته او سبا هلته خو موږ د همدې ښار او کلي خلګ يو يا به مرو او يا به اوسو موږ د باندي د يارانو سره ستا خبره وکړه خو ټولو ته دا خبره نا شونې ښکاره سوه، اول خو بنګ زموږ د ښار د غيرت او ميړانې تاج دی او بل هغه ته خلګ بنګ وايي اوس که څوك هغه ته ووايي چي ته ځان ته بنګ مه وايه هغه يې نه مني بيا چي خبره زور ته سي خو بيخي يې نه مني، نو موږ فيصله وکړه چي د بنګ دپاره چي هره جزا تا په زړه کي نېولې ده هغه جزا ماته راکړه خو هغه خوشي کړه، اکبر خان چي د بنګ خبرو سودايي کړی و د معلم راز ماد خبرو بيخي په غضب کړ او بيا يې جبار خان ته مخ واړاوه چي ښه جبار خانه ته څه وايې، معلم او بنګ خو زما سره پاته سول زه به د دوی سره جوړ سم، جبار خان په دې وخت کي معلم ته ځان نژدې کی او په غوږ کي يې ورته وويل چي معلمه زويه چالاکي به نه کوې چي زه يم نو تاته صبر دی، او بيا يې وويل چي قومندان صاحب زموږ د يارانو په منځ کي خو ټول ياران داسي پرله پسې خبري نه سي کولای لکه معلم چي يې کوي، دا چي معلم وويل هغه د يارانو فيصله ده نو تاسي خپل عسکر ته وواياست چي بنګ ته اجازه ورکړي چي خپل کورته ولاړ سي، تر هغه وروسته به معلم زموږ يارانو ته زيری ور کړي هغوی به هم خپلو کورو ته ولاړ سي زه ستا هري جزا ته حاضګر او اماده کښينم، نو اول کار ستاسو دی دوهم اجرات زموږ.

قومندان چي دا دواړه تر خپل حد تېر وګڼل نو يې ورته وويل چي ښه نو تاسي دواړه غواړئ د هغه پر ځای جزا ووينئ نو تاسي دواړه سر له اوسه زما بنديان ياست اول به زه تاسي ته وښيم چي د بل پر ځای جزا غوښتل څه مانا لري بيا

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

به د هغه سره ګورم، جبار خان ورته وویل چې نه قومندان صاحب موږ دواړه نه یو زموږ یارانو یوازې زما فیصله کړې ده معلم نه دی، ته بنګ خوشې که زه دلته یم په عین حال کې یې و معلم ته وکتل او په کراره یې ورته وویل چې که په خبره پوهېږې نوهمدا ده ځه ولاړ سه او یارانو ته ووایه چې زما او قومندان صاحب تر منځ فیصله وسوه هغه بنګ خوشې کوي او زه یوه دوې ورځې په ضمانت ناست یم خو ګوره چې دا خبره بل ځای او یا د نورو یارانو سره وه نه کړې که ما واورېدل نو دا به ستا لویه نامردې وي، ځه ورسه او یارانو ته ووایه چې خبره حل سوه، معلم لا خبرې نه وې شروع کړې چې قومندان ور بږغ کړه او ورته وې ویل چې ورسه یارانو ته دې چې هر څه وایې ووایه خو ته به نه تښتې زه چې ستاسې یاغې بنګې ونه باسم نه مو پرېږدم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګ حبیب الله(دوهمه برخه)

د جبار خان په وینا معلم له دفتره راووت او یارانو ته یې وویل چې یارانو خبره خلاصه سول، زه او جبار خان دلته یو، تاسي ولاړ سئ قومندان صاحب وویل چي زه حبیب الله ماما خوشي کوم ماته جبار خان وویل چي تاسي ته خبر در کړم چي تاسي ولاړ سئ، بیا صمد کاکو وویل چي بنګ به نو کله راخلاص کې؟ معلم چي د روان حال بیان نه سو کولای نو یې ځان ناګمانه واچاوه او ویې ویل چي ګورئ یارانو دا چي هغه څه وخت خلاصیږي څه یې کوئ اوس زه او جبار خان دواړه د ضامن په رقم ناست یو قومندان وویل چي بنګ خوشي کوي اوس تاسي ولاړ سئ بیا به موږ خبر دروړو چي خبره څنګه سوه اوس تاسي ولاړ سئ. د بنګ نور یاران د معلم او جبار خان په خبره د سر ماموریت څخه ولاړل او جبار او معلم راز ماد دواړه د قومندان په دفتر کي پاته سول.

قومندان چي له یوې خوا پر بنګ په غضب و له بلې خوا د بنګ له داسي انډیوالانو سره مخ سو چي هر یوه یې تر بل تیري کوي قومندان هم د دفتر نوکریوال ته امر وکړ چي شکور چپه دست راولي، شکور چپه دست راغی او هغه پوهېدی چي په دې وخت کي یې قومندان د څه دپاره غواړي، نو د خپل راتګ سره یو ځاي یې یو بار د انارو لښتي له ځانه سره راوړې او حاضګر سو، قومندان امر وکړ چي شکوره بچو، دوی ضرب خانې ته که، هر وخت چي په ژړا یې ستا زړه وسوځېدی بیا نو ما په خبر کړه، تر هغه یې ډبوه چي کالي یې لانده او ژړ سي.

شکور چپه دست هم دا څو هفتې وهل نه وه کړي نو اول خو منتظر و چي پر بنګ به زړه خالي کې، خو تر بنګ دمخه د هغه د یارانو سره مخ سو اول یې جبار خان او معلم سره بېل کړل یو یې یوې کوټې ته او بل یې بلې کوټې ته بوتلی او هلته یې د دواړو سدرۍ او لنګوټې ځني خلاصي کړلې او په یوه یوه جوړه نازکو کالو سره یې په نوبت کړل، اول یې راز مامد معلم د وهلو هغه مخصوص دهلېز ته را وست چي هلته قومندان او نوکریوال دواړو خپلې چوکۍ اینښي وې، کله چي معلم یې راوست نو قومندان و معلم ته وویل چي دا اوس لا سر، وخت دی کولای سې چي خپله خبره واخلې او ځان له وهلو څخه بېغمه کړې او که مي یو ځل د عسکر لاس دربانديِ پورته سو بیا دې په توبه هم نه پرېږدم، معلم په ډېري ارامۍ سره جواب ورکړ چي، قومندان صاحب زه پر خپله وعده ولاړ یم خو ته هم باید پر خپله وعده ودرېږې، او یو بل خواهش مي دا دی چي جبار خان په عمر پوخ سړی دی زه غواړم چي د بنګ او جبار خان د دواړو جزا ګانې ماته راکړې. قومندان چي معلم لا تېز ولیدی نو یې و شکور چپه دست ته امر وکړ چي شکوره بچو، را چپه یې کړه او داسي غر غړې په وکړه چي د کندهار لوی او کوچني یې ټوله واوري.

معلم د قومندان د امر سره سم دوو عسکرو د شا پر تخته پرېیست او پښې یې په رسۍ ور وتړلې او وهل شروع سول د انار غبرګي لښتي په توبت د دوو خواو پر پښوو داسي په شرق لګېدلې ته به وایې چي پر ختو مښلي، قومندان په دې انتظار دی چي اوس به د معلم ږغ پورته سي، او اوس به یې ږغ پورته سي، خو لښتي یو په بل پسي ماتېدلې ولي د معلم ږغ نسته، ښه ډېر وخت وروسته نوکریوال ولاړ سو او د شکور چپه دست خواته ورغی او پوښتنه یې ځني

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړه چي هلکه تاسي دا معلم وهئ خو د هغه ږغ نسته تاسي يې وګورئ هغه به ښسده وي خو پخوا تر دې چي شکور جواب ورکړي معلم ږغ پر وکړ چي نوکريوال صاحب ستا په دې څلورويشت ساعته نوکري کي خو نه ښسده کېږم ته ښغمه خپلي شنې او توري چښه، نوکريوال د قومندان خواته وکتل چي ګويا چي نوې خبره يې اورېدلې ده خو قومندان ورته وويل چي راځه نوکريوال صاحب تا يې ډير وختي احوال واخيستی دا خو کندهاريان دي عادي ځوانان يې لا په دومره وهلو ږغ نه کوي دا خو لا ځان ته يو څه وايې راځه کښېنه که دي سطرنج ته زړه کېږي نو را وايې خله، خو راز ماد دي په دې خبره پوه وي چي نن د هغه ژړا په ټول کندهار وانه ورم نيې پرېږدم.

نوکريول چي د اول ځل له پاره د داسي حالت سره مخامخ سوي و، نو يې دا ښه وګڼل چي په سطرنج ځان اخته کړي نو يې د نوکريوال له دفتر څخه د سطرنج تخته را واخيسته او د قومندان مخ ته يې کښېښوله، قومندان هم يو کوچګنی ميز را کش کړ او د سطرنج بازي يې د نوکريوال سره پيل کړه، د نوکريوال د تلوار خلاف د قومندان له خوا بازي دېره په کرارۍ سره روانه ده، يو وخت چي قومندان نوکريوال ته د کشت ږغ وکړ نو نوکريوال ښېله دې چي بازي اوږده کړي وې ويل چي زه مات يم،قومندات وويل چي هو زما سره ځوك بازي نه سي کولای ما ډېر مات کړي دي، په دې وخت کي شکور چپه دست را نژدې سو او وې ويل چي نوکريوال صاحب ته خو بايد مات ومنې د قومندان صاحب سره چي ځوك مخ سوي حتماً مات سوي دي، وايي چي قومندان د خپل عسکر خبره نيمه کړه او وې ويل چي ته خبري مه کوه ته ورسه وګوره چي هغه بل هم مات دی که نه او کالي يې هم وګوره چي لانده او ژړ دي که نه، عسکر د معلم پر خوا روان سو هلته چي دوه نور عسکر هغه تر لښتو لاندي نيولی و، خو د عسکره سره يو ځای نوکريوال هم ور ولاړ سو کله چي معلم ته ور نژدې سو نو نوکريوال تر عسکر دمخه ږغ وکړ چي قومندان صاحب د سړي خو د ماتي ږغ نه سته چي نه سته خو کالې يې هم ژړ نه بلکي په وينو سره دي، زه خو وايم قومندان صاحب دا سړی خوشي که، نور يې مه وهه چي تر اوسه يې ستا په خوښه څه ونه ويل له دې وروسته هم خيال نه کوم چي ستا په خوښه دي خبري وکړي، او بله دا چي زه خو نه پوهېږم چي ګناه يې څه ده، دوی خو په خپله راغلي وو موږ خو په کومه ګناه نه دي نيولي، که هغه بل سړي کومه ګناه ولري خو هغه ته بايد جزا ورکول سي، معلم چي دا خبري واورېدې نو يې د خپلي لنګوټې شمله له خپله مخه ليري کړه او تر هم هاغه وهلو لاندي يې پر نوکريوال ږغ وکړ، او وې ويل چي نوکريوال صاحب ته زموږ په کار کار مه لره ما د قومندان صاحب سره وعده کړې زه هغه وعده پر ځای کوم، که ته زموږ په منځ کي خبره تا او بالا کې نو به بيا زموږ تر منځ د پښتنو وعده ماته سي زه خو به يې هېڅ وخت ماته نه کړم خو ښېره مي له دې ده چي قومندان صاحب ته به بانه پيدا سي او تله به تېره کي او خپله وعده به پرېږدي، نو زه غوارم چي ته زموږ په منځ کي څه ونه وايې پرېږده چي موږ خپلي وعدې پر ځای کو، په دې وخت کي شکور چپه دست د قومندان غوږ ته ځان نژدې کړ او ورته وې ويل چي قومندان صاحب يو خو دا نوکريوال چندان زړه نه لري او بله خبره خو دا ده چي موږ اوس يو ناحقه سړی را چپه کړی دی، معلم به پرېږدو سبا به د دوي مشر بنګ ته خپل زور وښيو، که مو په هغه ږغ وکړ نو د هغه ټوله ډله ګويا ماته ده، قومندان چي د

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکور په ستړیا پوه سو نو یې وویل چي هلکانو بس دی نور یې مه وهئ بیا به سبا ته سره ګورو اوس یې پر پښو اوبه واچوئ چي ویني یې ودرېږي، قومندان ولاړی او معلم یې کوټې ته یووړی.

سبا ورځ قومندان تر خپل وخت دمخه وظیفې ته راغی او په سهار وختي یې نوکریوال رخصت کړ او د قومندانۍ چاري یې خپله واخیستې، اول یې د قومندانۍ شا او خوا وکتل چي کومه بده ورانه نه وي پېښه سوې، بیا یې خپل حاضر باش ته امر وکړ چي اول هغه دوه تنه خوشي کړي او حبیب الله راولي او شکور ته هم ووایاست چي د خپلو انډیوالانو سره یو ځاي راسي، قومندان چي کله خپل دفتر ته ورسېدی ورسره سم یې امرونه هم اجرا سوې وو، د یوې خوا حبیب الله ماما راوستل سو او له بلې خوا شکور او د هغه په لښتو بار انډیوالان دفتر ته یو ځاي سره ورسېدل، حاضر باش اول شکور او د هغه انډیوالان دفتر ته پرېښودل او بیا یې حبیب الله ماما دفتر ته راوست، قومندان چي لا پخوا حبیب الله ماما ته درد من و، نو ځان یې پوه نه کړ چي ګویا راغلی سړی یې ونه پېژندی په لوړ اواز یې پوښتنه وکړه چي نوم دي و وایه څوك او څه عرض لرې؟ حاضر باش یې ژر جواب ورکړ چي قومندان صاحب دا هغه حبیب الله دی چي تاسي وغوښتی قومندان په غضبي خندا وویل چي تا ته نه وایم دې بل ټګمار ته وایم، ووایه چي نوم دي څه دی؟ حبیب الله ماما په ډېره کراري سره وویل چي زه بنګ یم بس زیاتره د کندهار بنګ، قومندان ته دا خبره تیلو ته اور اچول سوه او مخ یې داسي سور سو چي ته به وایې چي سور رنګ دي پر اچولی دی، په غضب د خپلي چوکۍ څخه را والاړ سو او حاضر باش ته یې امر وکړ او وې ویل چي دا سپین سترګی تر لښتو لاندي واچوئ تر هغو یې ووهئ چي د خپل نوم سره یو ځاي یې د خپل پلار او مور نومونه هم له یاده ووزي، حاضر باش هم له امر سره سم حبیب الله ماما د وهلو مخصوصي کوټې ته بوت او د حبیب الله ماما سره یو ځای شکور چپه دست هم د خپلو انډیوالانو سره را ورسېدی، شکور چي د حبیب الله ماما حاضر جوابي واورېده نو ډېر یې تلوار سو چي د حبیب الله ماما د ماتي خبر خپل قومندان ته ورسوي او حبیب الله ماما یې د دواړو خواوو داسي تر لښتو لاندي واچاوه لکه خپل مدعي، له دوو خواوو دوه تنه عسکر ولاړ دي او شکور چپه دست له یوې او بلې خوا پر راګرځي او کله یې پر یوې خوا او کله یې پر بلي خوا په لغتو وهي داسي لټه پېر یې پر حبیب الله ماما جوړ کړ چي خدای دي یې پر هیچا نه راجوړ وي خیر خو د وهلو شړق او شړوق داسي تود و چي عسکرو او حاضر باش ټولو داسي ګڼل چي اوس به حبیب الله ماما ږغ وکړي چي بس دی او س به ږغ وکړي خو په دې وهلو او ډبولو کي عسکر دواړه داسي ستړي سول چي نور یې نفس په اوړو شړی او په لاسونو کي یې هغه زور نه و چي په اول کي یې درلود، شکور چي دا حالت ولیدی نو یې ژر په خپله لښتو ته حمله کړه او په وهلو یې شروع وکړه، شکور چي یوه نوې غېږ لښتي خپل ځان ته نژدې کښېښوولې نو یې پر حبیب الله ماما ږغ وکړ چي بچو اوس دي ځان ټینګ کړه هر چا چي اکبر خان ته د ماتي ږغ کړی هغو زما د لښتو په زور کړی دی، اوس نو ځان ټینګ کړه، حبیب الله ماما د خپل مخه خپله شمله پورته کړه او ورته وې ویل چي شکور ماما که دي زما د ماتي ږغ واورېدی نو بیا به مي مخ هم و نه وینې او که مي ږغ ونه کړ نو خامخا به مي د خپلي کورنۍ په غلامي منې، شکور چي د دې خبري په خیال نه و، نو یې د څنګ عسکر ته وویل چي یوه بله غېږه لښتي هم را نژدې کړه او بیا و قومندان صاحب ته و وایه چي زما دې په ذات اقدس قسم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي چي يا يې ژړا او چيغي تر چارسو ونه رسوم او يا يې هډوکي په پوست کي ميچن نه کړم که يې پرېږدم، او دا هم ورته ووايه چي تا خو يې د مور او پلار نومونه په هېرول ورته و وايه چي زه به له ده څخه د نيکه نوم هم هېر کړم، عسکر ته چي د چپه دست غضب معلوم و نو پوه سو چي نور نو يا حبيب الله ماما نسته او يا به که ژوندی پاته سو هغه به نو د سرماموريته ژړا او واويلا د هغه وتل وي بله لاره نه سته، نو اول يې حبيب الله ماما ته سر ورکښته کړ او ورته وې ويل چي وروره دا چي اوس يې لښتي را واخيستې دا شکور خان چپه دست دی ته يې پېژنې که نه؟ ښه به دا وي چي همدا اوس عذر وغواړې چي معيوبه نه سې او که نه په وهلو به هم د پښو او ملا معيوب سې او هم به په اخير کي ژړا او واويلا کوې چي بيا به ګټه نه لري، حبيب الله ماما بيا د خپل مخه شمله پورته کړه او عسکر ته يې وويل چي عسکره وروره ته ولاړ سه د شکور خان ماما خبره قومندان ته وکړه خو دا هم ورته ووايه چي بنګ او شکور خان هم يو شرط تړلی دی، که خدای کول بنګ به د کور او اور خاوند سي خسر او خسرګنۍ به پيدا کړي، او بيا يې په خندا عسکر ته وويل چي، عسکره وروره ته به هم بيا زما واده ته راځې بس زياتره خامخا به راځې او که زما په ياد سول خامخا دي بس زياتره راغواړم، عسکر چي د شکور چپه دست په غضب پوهېدی نو بېله دې چي څه ووايي له کوټې ووتی او مخ د قومندان پر خوا روان سو، خير چي قومندان ته ورسېد نو تر سلام ادا کولو وروسته يې وويل چي قومندان صاحب دا سړی داسي نه دی لکه نور دا بل ډول سړی دی چي هر څه يې وهې نه خبرېږي ته به وايې چي بنګ نه دی مځکه ده، زه او جليل خو ستړي سولو اوس د چپه دست نوبت دی او هغه ته يې هم داسي خبره وکړه چي اوس ډېر ورته په غضب دی، د هغه دي خدای خير پېښ کي چپه دست به يې يا مات کي او يا شوټ، ماته يې وويل چي زه هم دا خبره تاسي ته ورسوم.

اکبر خان چي د عسکر خبري واورېدلې غضب يې نور هم زيات سو او دا ځل پخپله د حبيب الله ماما د وهلو ليدلو ته ورغی، هلته يې وليدل چي پر حبيب الله ماما داسي د انار لښتي يو په بل پسي اورېږي ته به وايې چي د منګي لپاره ختې پخوي قومندان يو ګړی ودرېد او بيا يې و شکور ته وويل چي شکوره زويه څه دي وکړه نوم دي ځني هېرکړکه نه؟ ته يې پرېږده چي زه پوښتنه ځني وکړم، بيا يې پوښتنه وکړه چي هلکه نوم دي هېر دی که نه؟ حبيب الله ماما د خپل عادت په ډول بيا شمله دمخه ليري کړه او د يوې نرمي خندا سره يې ورته وويل چي زه هغه يم چي په دفتر کي مي درته وويل. زه بنګ يم، بس زياتره د کندهار بنګ، وادي ورېدل که نه؟ قومندان چي لا يې پخوانی غضب نه وو ارام سوی لا نور غضبي سو او پر شکور يې امر وکړ چي تر هغو يې ووهه چي توبې يې تر ما راورسيږي.

قومندان ولاړ او په دواړو لاسو ستړی شکور د حبيب الله ماما سره پاته سو، د قومندان تر وتلو وروسته شکور بيا هم څو لښتي پر ماتي کړې او نور نو داسي ستړی و لکه د بګۍ اس، ساه يې په اوږو شړله، د يو څه ارامي لپاره د ديوال يوه اړخ ته ودرېد په دې بانه چي ګويا ستړی نه دی يوازي غواړي چي پوښتنه وکړي نو يې پر بنګ ږغ وکړ چي، تر اوسه خو دي ځان ټينګ کړ خو زه دي نه پرېږدم چي يا دي مات نه کړم او يا دي شوټ، تر هغه وخته دي نه پرېږدم، اوس لا د کور نښاني راته ووايه که بيا پر خپلو پښو نه سوي تللای چي عسکر دي ورسوي؟ حبيب الله ماما

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ښه مينه ورته وويل چي شکور خان ماما شرط هېر نه کړې که دي د عسکر په لاس ورکولم هم خپل د کور نښاني ورته ووایه، شکور چپه دست چي دا خبره واورېدله بیا په غضب سو او دا ځل یې هغه شلاخه (شلاق) را واخیستله چي هم درنه وه او هم په گل مېخیو پټه، دا ځل یې نه سر گوري او نه پښې پر هر ځای چي شلاخه برابره سي هغه ځای داسي تغمه سي ته به وایې چي تر پوست لاندي یې تور توکر پېچلی خیر په دې وخت کي د سرمامور دفتر ته لطیف جان را ورسېد، او د سرمامور سره یې د بنگ خبره یاده کړه، سر مامور چي د یو غښتلي ځوان سره خپله ناحقه بنده خلاصول غوښتل نو یې د لطیف جان خبرو ته ښه غوږ ونیاوه او هغه یې اورېدلې چي شکور چپه دست دفتر ته راغی او بېله فکره یې وویل چي قومندان صاحب دا سړی زما څخه مرکیږي که مړ سو نو بیا زه نه یم مسول، هغه چي هر څه وهم لاري ته نه راځي یا اجازه راکړه چي تر پایه یې ورسره ووهم او یا بل چاته وظیفه ورکړه زه خو نور د دې سخت سړي سره په تنگ سوم، په دې وخت کي قومندان چي د حل یوې لاري ته اړ سوی و نو یې لطیف جان ته مخ واړا وه او وې ویل چي لطیف جانه دا عسکر د هغه د لاسه شکایت کوي چي ته یې عذر ته راغلی یې هغه حبیب الله درته یادوم، ته ورسه او ورته ووایه چي سم تحقیق راکړي او خپل ځان د جنجاله خلاص کړي، لطیف جان چي د قومندان خبره واورېده نو یې وویل چي ښه دی زه دا اوس ورځم او د هغه سره خبري کوم چي تحقیق در کړي، دا خبره خو په ده پوري اړه نه لري هغه خو نه په بلوا کي و او نه یې د بلوا په کاروکي کار سته هغه خو به تاسي پېژنئ چي د بلوا او ملوا سړی نه دی قومندان صاحب تاسي هغه خوشي نیولی دی هغه په خپل ټول ښار او شا او خوا کي نامتو ځوان دی، د همدې بنگ له برکته په برو دروازه او برو دروازه لا څه کوي په ټول ښار کي بد لاري په لار دي که دی نه وي ته به وگورې چي دا یو شمیر غل او غدو به پر دې خوارو او بیکسه خلکو څه توره شپه جوړه کړي، نه به د چا په جوب کي پیسي خوندي ووینې او نه به د چا په کور کي مال او منال، د همدې بنگ له برکته په ښار کي غل او غدو ځان نه سي پټولای، رښتیا ته به وایې چي دا خو زما ژاندارم دی چي امنیت یې راوستی دی خو داسي نه ده د ښار په کلي اوکوڅو کي ډیري داسي پیښي کیږي چي حکومت ته نه رسیږي هغه د ښار او کلي مشران او ښه ځوانان سره حل او فصل کوي، دا څو ورځي چي بنگ په برو دروازه کي نه معلومیږي د ښار هغه خوا ټوله تشه ده، یاران یې په ده پسي سرگردانه گرځي او ملك و چغالانو ته خوشي سوی دی، اوس د برو دروازې د خلکو مشکلات دونه ډېر سوي چي تر چارسو یې خبري رارسیږي، خیر ووینې قومندان صاحب زه همدا اوس ورځم او هغه ته وایم چي تحقیق در کړي او هغه خپل جای او جایگیر ته ولاړ سي، لطیف جان دا خبري وکړې او ولاړ سو د شکور څخه یې پوښتنه وکړه چي بنگ چیري دی چي زه ورسم، په دې وخت کي شکور د قومندان خواته وکتل، خو لطیف جان ته یې ځواب ور نه کړ، لطیف جان بیا وویل چي عسکره تا ته وایم بنگ چیري دی راځه راته وېښیه، په دې وخت کي قومندان وویل چي شکوره زویه ورسه ولاړ سه او هغه ورته وښیه.

شکور دمخه او لطیف جان په پسې چي دواړه هغه ځای ته ورسېدل چي حبیب الله ماما یې د وهلو لپاره بېولی و، هلته چي گوري د بنگ تر پښو لاسو او د بدن تر نورو ځایونو ویني جاري دي او بنگ لا هغسي یوه پښه پر بله داسي اړولې چي گویا هیڅ خبره نه ده سوې، هماغه ډول یې پر خپل مخ د شملې ول اړولی پروت دی او په دې نیت چي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وهلو بله دوره به شروع کیږي، لطیف جان چي دا حال ولید نو یې پر حبیب الله ماما ږغ وکړ چي بنګه وروره خیریت دی څه پېښه ده ولي دا حال، ته څه کوې نور ټوله مشران ولاړه خپلو کورو ته او ته دلته ناست یې دا خو ستا کار نه و او نه تا شروع کړی و نو تاته څه پېښ دي چي د بل په ګور ننه وزې را ولاړ سه او هغه خبري ورته وکړه چي تا لیدلي دي او بیا ځه په خپل کار او بار پسي، راځه را ولاړ سه، ما د بلوا ټوله خبري و قومندان صاحب ته وکړې او هغه هم په ټوله خبره پوه دی، خو د حکومت کارونه دي یو او دوې پوښتني به ستا څخه هم کوي، ته یوازي هغه ورته ووایه چي تا لیدلي دي او بس.

وایي چي حبیب الله ماما د لطیف جان خبري لنډې کړې او ورته وې ویل چي لطیف جانه وروره اول ستړی مه سې بس زیاتره دوهم دا پوښتنه کوم چي دلته ښنګه راغلې خیریت خو و په ښار کي یاران ښه وه؟ په دې وخت کي لطیف جان پوه سو چي خبره د بلوا نه ده بنګ د بلي کومي خبري په تور قومندان کښېنولی دی بیا یې وویل چي هو په ښار کي یاران ټوله جوړ تیار دي یوازي ستا احوال معلوم نه و نو زه نن راغلم چي حال او احوال دي پیدا کړم، اوس راته ووایه چي څه پېښه ده او ستا فقره هغه د بلوا خبره ده او که بله څه خبره پېښه ده؟ حبیب الله ماما ورته وویل چي لطیف جانه وروره مه پسي ګرځه، بلوا ملوا خو تېره سوه خیر خو د ښار تر ټپل ماټپل وروسته یې دلته راوستلم او دوې ورځي وروسته قومندان وغوښتلم او راته وې ویل چي بنګ یې او که مات؟ که بنګ یې نو دي ځان ټینګ کړه او که مات یې نو بیا به ببر ببر نه ګرځې نو ما هم ورته وویل چي تر اوسه خو چا نه یم مات کړی نو ځکه خلك بنګ راته وایي، او که ته غواړې چي زما حال معلوم کړې نو ستا خوښه زه خو ځان ته بنګ وایم که دي مات کړم نو بیا به دا بنګ نوم زما نه وي او زه به هم ببر ببر نه ګرځم، اوس همدا خبره ده نور بس زیاتره کومه خبره نه سته، ته زما له خوا یارانو ته ووایه چي بنګ داسي بنګ نه دی چي یاران وشرموي زه که یار نه سوم بار کېږم خو نه، یا به مي قومندان ګټلی وی او یا به زه د سر ماموریته ژړي تلي وزم دا دوې لاري دي نور نو ته ولاړ سه او یارانو ته مي سلامونه ورسوه.

لطیف جان چي له حاله خبر سو بیا قومندان ته ورغی او هغه ته یې وویل چي قومندان صاحب زما خو خیال و چي د بنګ فقره بلوا ده نو ځکه زه ورغلم که داسي پوه سوی وای چي ستا او د بنګ تر منځ کش او کوك دی نو بیا زه میان ته نه راتلم اوس چي زه پوه سوم نو ستاسي په میان کار نه لرم تاسي پوهېږئ او زموږ د کندهار بنګ، خو یوه خبره مي واوره چي ته به پر کوم چغال مغال پېښ سوی یې چي درته ژړلي به یې وي په دې پوه سه چي دا بنګ دی او د کندهار بنګ چي پوست یې جلا کې ږغ به یې ستا تر غوږه ونه رسیږي نور نو ته پوهېږې او کار دي لطیف جان چي د دروزاې پر خوا رهي سو نو شکور چپه دست هم قومندان ته وویل چي قومندان صاحب دې سرې رښتیا خبره وکړه زه چي دا سخت سری وینم، د ماتي نه دی، مړ به سي خو ږغ به یې موږ وا نه ورو، قومندان چي یو په بل پسي د خپلي خوښي خلاف خبري اورېدلې نو یې وار په وار غضب زیاتېدی، د شکور د خبرو په لنډېدو یې حاضر باش ته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امر وکړ چي، داوده چیري یې؟ ولاړ سه شکور په کوټه کي قلف کړه او دوه نوي غښتلي عسکر و هغه لچك ته ودروه تر هغه یې ووهئ چي ژړا یې تول ښار واوري ځه ولاړ سه او دکار د اجراتو راپور ژر راوړه.

وایي چي عسکر هم د امر مطابق اجرات وکړل او د څه ځنډ وروسته دفتر ته راغی او د راپور په ویلو یې قومندان خوشحاله کړه، هماغسي وسول دوو نوو او غښتلو عسکرو د حبیب الله ماما د وهلو په کار شروع وکړه دا چي د غرمې شا او خوا وه چي قومندان د خپلو امرونو د نتیجې لپاره راووت او حاضر باش ته یې امر وکړ چي داوده څنگه سول کارونه؟ هغه لچك ته مو جزا ورکړه که نه؟ حاضر باش په نا امیدۍ وویل چي هو قومندان صاحب هغه خو د هماغه وخته تر وهلو لاندي دی ما دوه نور عسکر هم وروستل چي که یوه جوړه ستړې سي نو بېله ځنډه دي هغه بله جوړه په وهلو شروع وکړي ،نو زه هم دا یو ساعت کیږي چي نه یم ورغلی.

وایي چي قومندان د هغې کوټې خوا ته روان سو چي هلته حبیب الله ماما تر وهلو لاندي دی، هلته چي ورسېدی نو چي گوري حبیب الله ماما پړ مخي پروت دی او د ملا پر تخته دوه عسکر د دوو خواوو پر هغه د شلاخو ناتار جوړ کړیدی، داسي ناتار چي د هري شلاخي سره یو ځای د وینو څاڅکي پر دیوالونو پاشل کیږي قومندان چي دا حال ولیدی نو یې عسکرو ته وویل چي نور یې بس کړئ چي زه څو پوښتني ځني وکړم بیا یې وویل چي هلکه پوښتنو ته مي سم جواب وایې او که لا نور هم په ځان غره یې؟ حبیب الله ماما چي عسکرو پر چپه مخ وهلو ته پري ایستلی و نو یې د یوي اوږي تر څنډه مخ راواړاوه او ورته وې ویل چي د بنگه څخه پوښتنه کوې او که د بل چا سره گډ یې؟

قومندان ورته وویل چي اول خو دا جواب راکړه چي نوم دي هېر سو او که نه؟ بنگ بیا ورته وویل چي زما خو خپل نوم په یاد دی خو ستا هم باید هېر نه سي چي زه بنگ یم او د کندهار بنگ، بیا قومندان امر وکړ چي دا لچك و اوبو ته واچوئ او بیا به زه ورسره گورم.

قومندان بیرته د دفتر پر خوا روان سو او حبیب الله ماما یې د سر ماموریت حوض ته واچاوه او بیا یې بیرته کوټه قلفه کړ، قومندان چي دفتر ته راغی نو یې د شکور چپه دست پوښتنه وکړه او هغه یې را وغوښتی، هغه چي را ورسېدی نو یې ورته وویل: چي شکوره ستا همدومره جزا بس ده بله ورځ ستا څخه وا نه ورم چي دا څنگه دی او دا څنگه، هغه چي زه وایم هغسي باید وسي که ما ویل چي وهه یې نو ته باید د هغه پوست وباسې او که ما وویل چي پوست یې وباسه نو ته باید د هغه د مرگ فیصله وکړې، بیا زه پوهېږم او د هغې خبري مسؤلیت پوه سوې او که نه؟ شکور چي په سنگدلي کي نوم درلود نو دا خبري یې د ځان دپاره سپکي وگڼلي او په پټه خوله یې د قومندان خبري واورېدلې او د سلام تر کولو وروسته له دفتره څخه ووت، وایي چي د ماپښین د لمانځه وخت و چي شکور د حبیب الله ماما کوټې ته نژدې ورغی او بیا یې ږغ وکړ چي حبیب الله ژوندی یې که مړ؟ خو هغه د کوټې څخه ږغ وانه ورېدی بیا یې په لوړ ږغ همدا پوښتنه وکړه چي حبیب الله ماما د خپل عادت په ډول اول وټوخل او بیا یې وویل چي هو ژوندی یم، بنگ مرگ نه لري بیا د یوه سرمامور د لاسه خو بېخي نه، خو اوس د ماپښین د لمانځه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت دی زما کالي هم لمانځه ته ښه نه دي او پټو مي هم په هغه کوټه کي پاته دی که یوه ځواني وکړې چي هغه پټو مي راوړې او د اودس لپاره اوبه راته پیدا کړې نو بس زیاتره یار مي یې، شکور چي دا خبري واورېدې نو په یوه ځغستا یې د کوټې څخه پټو او د خپل کاغوشه څخه د اوبو کوزه راوړه او بیا یې د حبیب الله ماما د کوټې مخ ته کښېښوله او پر هغه یې ږغ وکړ چي حبیب الله دا دی پټو او اوبه مي د اوداسه لپاره راوړې، حبیب الله ماما هم اوبه او پټو واخیستل اول یې اودس تازه کړ او بیا یې د پټو څخه د حج ډول لونګ وواهه او په ناستي یې خپل لمونځ وکړ، دا ورځ تېره سوه او حبیب الله ماما هغسي د خپلو زخمونو سره د ماخستن تر لمانځه په خپله کوټه کي پاته سو هیڅ څوك د قومندان له ډاره هغې کوټې ته ور نغلی خو چي قومندان ولاړی او قومنداني نوکریوال ته ورسېده په ډېر تلوار شکور چپه دست د حبیب الله ماما کوټې ته ورغی او یو لږ واسلین یې د شا بازول ګولیو سره وروړل او پر حبیب الله ماما یې ږغ وکړ چي حبیب الله دا لږ واسلین او میده سوي ګولۍ دي خپلي تغمې او زخمونه دي غوړ کړه، حبیب الله ماما ورته وویل چي زه خو لا جوړ یم دا خو دي ډېر وختي پر ما پوښتنه وکړه ته خو یوه دوې هفتې تر وهلو صبر وکړه وروسته بیا که پوښتنه وکړې نو به دي واسلینو ته اړ یم اوس خو خیر خیریت دی زه واسلین نه غواړم خیر ووینې، شکور چي د خپلي پیرزویني څخه پښېمانه ښکارېدی نو یې پر ماما ږغ وکړ چي ته خو لا د خپله خره نه یې اوښتي ما د پیرزویني دوا درته راوړه او ته لا نوري خبري هم کوې، چي اوبه دي غوښتې خو داسي دي ورېشل اوس بیا څه ټکه دربانديي پرېوته چي چپه واوښتې، حبیب الله ماما په جواب کي وویل چي ته رښتیا وایې هغه خو مي د اودس لپاره اوبه غوښتې زه خو خدای ته نه یم یاغي سوی د خدای د فرض د ادا کولو لپاره خو مي باید زارۍ کړي وای، خو واسلین زما د درد د کرارولو لپاره دي نو ځکه یې نه غواړم بس زیاتره پوه سوې، خیر ووینې ماته ورسېدل، شکور نا امیده بیرته ولاړ خو د شپې یې یو دروند تلتك د حبیب الله ماما کوټې ته د یوه بل عسکر په لاس ولېږی او هغه هم په دې بهانه چي نن د تلتك د تبدیلۍ نوبت دی، خیر څه سر دي پرله ګرځوم شپه تېره سوه بیا سهار سو او بیا هغه بازار. قومندان راغی او حاضر باش ته یې امر وکړ چي، داوده ته ولاړ سه او هغه لچك را حاضر کړه، داود هم د امر سره سم ولاړی او حبیب الله ماما یې دفتر ته راوست په دې وخت کي قومندان خپل مخ د کلکین خواته نیولي و او د هغه ځایه څخه یې د حاضر باشه پوښتنه وکړه چي داود څوك دی؟ داود جواب ورکړ چي هغه چي تا ویل رایې وله دا دی را مي وستی، قومندان بیا پوښتنه وکړه چي هغه څوك دي؟ او ما. . . د قومندان خبره لا نه وه خلاصه سوې چي حبیب الله ماما ور ږغ کړه چي زه یم بنګ، د کندهار بنګ قومندان مخ راواړاوه او بیا یې حاضر باش ته وویل چي دا لچك زما دمخه لیري کړئ او بیا یې تر وهلو لاندي واچوئ، چي ما نه وي ویلي تر هغو یې مه خوشي کوئ، حاضر باش بیا حبیب الله ماما هاغه ځای ته بوت چي پرون یې بېولی و او هلته بیا هغسي وهل شروع سوه لکه پرون چي وه.

یارانو څه سر مو پرله ګرځوم په دې ورځ بیا حاجي لطیف د کندهار ښار د څو تنو مشرانو سره یو ځای د پولیسو قومندانۍ ته راغی، او ل یې د قومندان څخه د حبیب الله ماما د حال او احوال پوښتنه وکړه او په یو مانا داره ډول یې وویل چي قومندان صاحب موږ د ښار څو مشران راغلي یو چي که چیري د حبیب الله ماما دوسیه او فقره خلاصه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوې وي او ستاسي اجازه وي هغه ته د ښار ډېر ياران سترګي پر لار دي موږ ويل چي كه ستاسو اجازه وي هغه به زموږ سره ولاړ سي او كه يې دوسيه هم ډېره درنه وي نو دا دي موږ د دې ښار څو مشران راغلي يو او هغه زموږ په ضمانت راته پرېږده، د حاجي لطيف خبري لانه وې خلاصي سوي چي پاشمول حميد خان خبره ورسره غبرګه كړه او وې ويل چي قومندان صاحب لطيف جان ښه خبره كوي،كه هغه نه منې نو دا دی زه د حبيب الله ماما پر ځای په محبس كي كښينم خو هغه ته اجازه وركړه چي ولاړ سي، ته باور وكړه چي يوازي د برو دروازې ياران نه دي پسي خفه سوي د كندهار زوړ او ځوان چي خبر سوی په هغه پسي خفه سوی دی.

قومندان چي د پاشمول د حميد خان خبري واورېدې نو يې و ليطف جان ته مخ راواړاوه او وې ويل چي ګوره لطيف جانه تاته خو مي هغه بله ورځ هم اختيار دركی چي ورسه او خبري ورسره وكړه، تاسي واياست چي حبيب الله ماما، خو زه چي د هغه څخه پوښتنه كوم چي نوم دي څه دی هغه خپل نوم نه وايي دا دی اوس بيا تاسي ته وايم چي ورسئ او ورته و واياست چي هغه زما پوښتنو ته سم ځواب راكي نور هغه رخصت دی هغه به ستاسي سره يو ځای ولاړ سي، په دې وخت كي باري خان بړغ وكړ چي دا څه وايې، بنګ خو ياغي او د حكومت توري نه دي چي ستا پوښتنو ته جواب نه وايي دا كار خو زموږ د ښه ځوانانو عادت دی چي د حكومتيانو خبرو ته جواب ونه وايو د باري خان خبره لا نه وه خلاصه سوې چي قومندان وويل :

دا دی لطيف جان شاهد دی خو دا چي تاسي بيا راغلي ياست زما خبره هم هغه ده، ورسئ او ورته وواياست چي زما پوښتنو ته سم جواب راكي هغه به رخصت كړم، ځئ همدا اوس يو يا دوه تنه ورسئ او دا لانجه حل كړئ، د قومندان د خبرو وروسته لطيف جان مخ يارانو ته وګرځوی او وې ويل چي يارانو خبره دا نه ده چي بنګ پوښتنو ته جواب نه وايي اصلي خبره په مات كي ده قومندان صاحب غواړي چي حبيب الله ماما ماته ومني خو هغه موږ او تاسي ته معلوم دی چي مرګ مني ولي مات نه مني، د لطيف جان د دې خبري سره ټولو په يوه بړغ وويل چي هو هغه خو د كندهار بنګ دی هغه مات نه مني، په دې وخت كي د پاشمول حميد خان وويل: چي قومندان صاحب زه خو ستا په خبره پوه نه سوم د حكومت صاحب منصب يې چي د هغه څخه پوښتنه كوې او كه د بنګ سوست او ټينګ معلوموې؟ كه ته غواړې چي د هغه مات واورې نو دا ارمان به ګور ته يوسې بنګ ته ډېر په دې نيت راغلي چي مات يې واوري خو هغه خپله مات سوي دي زه خو وايم چي ته د حكومت سړی يې كه چا كومه كاڼه واښه پېښه كړه نو يې راوله او پوښتني ځني وكړه، خو په دې خبره زه اوس پوه سوم چي ته حكومتي نه يې بل ډول يې كه دا خبره وي نو بيا زه ستا امر نه منم او دا اوس ولاړېږم چي يا به مي حبيب الله ماما د كوټه قلفۍ را ايستلی وي او يا به مي پر څهار پايي سپېرې ته بيايي بس بله خبره نه سته يارانو راځئ.

قومندان چي په خپل دفتر كي بلوا وليدله نو يې لطيف جان ته مخ واړاوه او وې ويل چي لطيف جانه دا خبري ستا انډيوال ته ګټه نه رسوي كه نوري داسي خبري وسي نو بيا به هغه ته يوه جزايي دوسيه جوړه سي او د عمرو بنديخانې ته به برابر سي لطيف جان د قومندان خبري لنډې كړې او وې ويل چي قومندان صاحب دا خبره خو لكه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته چي غواړې داسي نه کيږي بنګ، بنګ دی هغه ته مرګ منلی دی نه مات خو زه وايم چي راځه يو څه ته تر خپلي خبري تېر سه او يو څه به ياران په حبيب الله ماما ومني، قومندان چي د ډېري سره مخ سوی و نو لطيف جان ته يې وويل چي ښه نو ته څه وايې چي څنګه سي؟ لطيف جان وويل چي ما برايي شپه ډېر فکر وکی اوس يارانو بنده داده چي قومندان صاحب د حبيب الله ماما نوم غواړي او حبيب الله ماما د خپل نوم پر ځای هغه نوم وايي چي په کندهار کي په هغه مشهوره دی نو بيا مي دا وويل چي دا خبره به داسي حل کړو چي قومندان صاحب دي ورسي او دحبيب الله ماما څخه دي پوښتنه وکړي چي ستا نوم حبيب الله دی؟ د دې پوښتني په جواب کي به حبيب الله ماما ورته ووايي چي هو زه بنګ حبيب الله يم، په دې ډول به د قومندان صاحب د پوښتني جواب هم سوی وي او حبيب الله ماما ته به هم هغه خپل حال پاته سوی وي، قومندان چي د يوې هفتې وهلو ټکولو څخه نور ستړی و نو يې د لطيف جان دا خبره ومنله، د مجلسه دري څلور تنه ياران د حبيب الله ماما په لور روان سول د قومندان حاضر باش ټول هغه ځاي ته بوتلل چي هلته حبيب الله ماما تر وهلو لاندي و، يارانو چي د حبيب الله ماما دا حال وليدی نو ډېر غمګين شول، حبيب الله ماما دواړه لاسونه تر خپل سر لاندي کړي او د لنګوټې شمله يې پر خپل مخ را کش کړې وه داسي پروت و چي ته به وايې په هغه کي ساه نسته، د تن کالي يې ټول په وينو داسي لړند وو ته به وايې چي د سره نيلي رنګ دي پر پاشلی دی، څنګ ته يې د ماتو لښتو خرمن پروت و او لا نوري لښتي په پېخر پاته وې، د حبيب الله ماما يارانو د قومندان حاضرباش ته وويل چي عسکرو ته ووايه چي نور وهل بس کي، ګوره چي هغه مړ دی او که ژوندی، حاضګر باش هم وويل چي نور وهل بس کړئ، د دې ږغ سره يو ځای حبيب الله ماما د خپل مخه شمله پورته کړه او بيا يې و حاضر باش ته وويل چي څه خبره ده کوم ګيدړ به په دې لښتو مړکيږي، د حبيب الله ماما د دې خبري سره سم يوه يار ږغ وکړ چي، ماما زه يم، ملا کمال ودي پيژندم؟ بنګ چي خپل ياران وليدل نو سر يې را پورته کړ او چارزانو کښېنستی بيا يې وويل: چي خير دي وي يارانو څنګه را پېښ سواست خيريت خو دی؟ بيا ملا کمال ورته وويل چي موږ څو ياران راغلو چي ستا او د قومندان تر ميان خبره خلاصه کو، اوس نور ياران د قومندان په کوټه کي ناست دي او موږ راغلو چي ته هم زموږ سره ولاړ سې را ولاړ سه که پر پښو نه سې تللای نو زه به دې په شا کم، په دې وخت کي د ګوشخانې شاه محمد ورته وويل چي ياره راځه موږ خبره خلاصه کړې ده، حبيب الله ماما چي خپل ياران په ډېر تلوار وليدل نو يې د خپلې لنګوټې په تړلو کرار کرار شروع وکړه او بيا يې وويل چي يارانو تاسي خفه نه سئ زما او د قومندان تر منځ وختي خبره خلاصه سوې ده ما هغه ته ويلي چي لاس دي خلاص، اوس تاسي ولاړ سئ او قومندان ته مه ورځئ کرار خپلو کورو ته ولاړ سئ ما او قومندان پرېږدئ موږ که نن وي که سبا سره جوړېږو، ملا کمال بيا ورته وويل چي نه موږ نه ځو موږ اوس راغلي يو قومندان ته مو وويل چي خبره سمه ده يوازي به قومندان دا پوښتنه وکي ته حبيب الله يې او ته به په جواب کي ورته ووايې چي هو، بس همدا خبره ده راځه چي ځو، ته هم سر زوري کوې د حکومت د سري سره دي نيولې ده، راځه چي ځو، حبيب الله ماما و ملا کمال ته مخ واړاوه او وې ويل چي ملا زويه بس زياتره ته پوهېږې چي زه څوك يم؟ ملا ورته وويل چي هو تا به څنګه څوك نه پيژني، بنګ بيا وويل چي ښه ته ووايه چي زه څوك يم، ملا ورته وويل چي دا څه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتني کوي بنګه ورو‌ره تا لکه چي زه ونه پېژندلم زه ملا کمال يم، بنګ بيا ورته وويل چي هو ته مي ښه وپېژندلې خو ما ويل داسي نه چي زه دي هېر سوي يم اوس چي دي زه په ياد سوم نو ورسه او قومندان ته ووايه چي زه بنګ يم بل نوم نه لرم، ملا ورته وويل چي هو مورِ هم همداسي خبره غوږه کړې هغه به پوښتنه کوي چي ته حبيب الله يې ته به ورته وايې چي هو زه بنګ حبيب الله يم نو به خبره خلاصه سي، د ملا او بنګ تر ميان خبري اوړدې سوې چي په دې وخت کي لطيف جان قومندان ته وويل چي قومندان صاحب که ستا خوښه وي مورِ او تاسي به ټول ورسو هم به خبره خلاصه سي او هم به حبيب الله ماما ته د وتلو اجازه ورکړې، ټولو ناستو خلګو خوښه کړه او له قومندان سره يو ځای د حبيب الله ماما پر خوا راغلل، لکه چي وعده سوې وه قومندان حبيب الله ماما ته وويل چي ته حبيب الله يې؟ بنګ په جواب کي وويل چي هو زه بنګ يم د کندهار بنګ قومندان چي د خپل مرضي جواب وا نه ورېدی نو يې لطيف جان ته مخ واړاوه او وې ويل چي دا دی هغه لا نه وايي چي څوك دی، لطيف جان وويل قومندان صاحب دا چي هو يې وويل دا هم زمورِ د يارانو په خاطر ده دا هم زمورِ لپاره ده همدا ومنه او مورِ ته اجازه را کړه چي د خپل بنګ سره يو ځای ولاړ سو.

وايي چي قومندان د يوې خوا د بنګ مړانه وليده او د بلي خوا يې د بنګ د انډيوالانو ټينګار نو د بنګ خواته نژدې سو او ورته وې ويل چي حبيب الله جانه ته نور يوازي د خپلو انډيوالانو او کندهار بنګ نه يې، زما بنګ هم يې اوس به تا و ډاکټر ته ولېږم چي دوا دي وکړي نور ته ازاد يې زما په قومندانۍ کي ته بنګ يې په دې ورځو کي چي ته زما سره وې ستا په باره کي مي ډېر څه واورېدل ډېرو راته وويل چي بنګ غښتلی ديندا‌ره او د ورېنداري سړی دی، اوس چي دي دا معلومه کړه، نو ته زماله خوا هم بنګ يې، بنګ چي د قومندان د انډيوالۍ او دوستۍ خبري واورېدلې نو خپله لنګوټه يې وترله او وې ويل چي يا قومندان صاحب دا د خلګو خپل ښه والی دی زه يو عاجز بنده يم دا چي تا ماته بنګ وويل دا ستا کار دی خو زه د خپل پاچا امر پر سر او سترګو منم او ته زمورِ د پاچا صاحب منصب يې او زه خاوري حبيب الله اوس نو خبره خلاصه ده، لطيف جان چي د بنګ د غروره ډکي خبري واورېدې نو يې قومندان ته وويل چي قومندان صاحب دا بنګ دی ټول کندهار يې پېژني که دي خپل ږغ پر لوړکی دی خپل ږغ ستا تر ږغ خامخا لوړوي او که دي ورو ورته وويل بيا نو ځان درباندي قربانوي دا د ښه ځوانانو عادت دی او بنګ هم د کندهار يو ښه ځوان دی، په دې وخت کي د بنګ يارانو بنګ د ځانه سره د کور پر لور روان کړ او تر څو ورځو دارو او درمل وروسته بيا د برو دروازې مجلسونه په تازه سول.

بنګ حبيب الله چي په حبيب الله ماما مشهوره دی اوس د برو دروازې په يوه پخوانۍ کوڅه کي ژوند کوي، او په همدې کوڅه کي يې د خپل ژوند سل پسرليه په پوره ميړانه او سر لوړی تېر کړي دي، د بنګ پلار مشکو اکا نومېده په قوم سليمان خيل و، چي د خپل ژوند په ځوانۍ کي يې يو کور ودان کړ او بنګ د خپلي ټولي کورنۍ سره يو ځای په همدې کورکي اوسيږي، د خپل ملکيت دوه سماواره لري چي يو يې د پلار ميراث او بل د هغه د يو ملګري له خوا ورته بخښل سوی دی بنګ دوې مېرمني لري يو ځل يې د خپلو دوستانو په منځ کي واده کړی او بل ځل په

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زندان کي د هغه یوه انډیوال خپله لور ورته بخښلې ده د لوښو او زامنو شمېر يې اوولسو تنو ته رسيږي، د بنګ مشر زوی فيض الله او کشر زوی يې محمد داود نوميږي چي اوس تقريباً (16) کلن دي حبيب الله ماما اوس د خپل کور په څنګ کي د مسجد د ملا امام په مرسته د قران عظيم الشان د حفظ کولو په هڅو مصروف دي.

1374هجري شمسي کال

د کندهار ښار، برو دروازه

يادونه:

دا ليکنه د بنګ په ژوند کي سوې ده خو اوس دا نامي وفات سوی دی، خدايج دی وبخښي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخځونه

.1بدوی، عبدالمجید، قابوس نامه، (تهران، دانشگاه تهران، 1335)

.2حبیبي، عبدالحي (درباره عیاران) اریانا، شماره سال نهم (کابل، مطبعه دولتي، 1326)

.3حبیبي عبدالحي افغانستان بعد از اسلام جلد اول (کابل، مطبعه دولتي 1346).

.4خانلری، پریوز، (این عیاري) سخن شماره 11_12 سال 1348.

.5ختټك خوشال دستار نامه (کابل، پښتو ټولنه 1348).

.6خواند میر حبیب السیر، جلد دوم (تهران خیام، 1353)

.7د هخدا، لغت نامه دهخدا، صف ع جلد 35 (تهران امیر کبیر،1329.

.8علي صفي، فخر الدین، لطائف الطوائف چاپ دوم (تهران اقبال 1346).

.9عوفي سدید الدین، جوامع الکایات و لوامع الروایات، جلد دوم (تهران بنیاد فرهنگ، 1353).

.10غبار غلام محمد، افغانستان در مسیر تاریخ (کابل مطبعه کابل، 1346).

.11فراموز بن خداد، سمك عیار، (تهران، دانشگاه تهران، 1343).

.12کاشفي، واعظ فتوت نامه سلطاني (تهران بنیاد فرهنگ، 1350)

.13نظام الملك، ابو علی، سیاست نامه و (تهران، چاپخانه حیدري، 1334).

تاریخ سستان مصحح بهار، (تهران خاور، 1314).

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library